

Bu proje Avrupa Birliği tarafından finanse edilmektedir.
This project is funded by the European Union.

Geleneksel Alman Masalları

Bu proje Avrupa Birliği tarafından finanse edilmektedir.
This project is funded by the European Union.

Ortak Kültür Mirası:
Türkiye ve AB arasında Koruma ve Diyalog-II (CCH II) Hibe Programı

Grant Scheme for Common Cultural Heritage:
Preservation and Dialogue between Turkey and the EU-II (CCH II)

Sınır tesi Masallar Projesi
Cross - Border Tales Project
Geleneksel Alman Masalları
Traditional German Tales

Geleneksel Alman Masalları

Editör : Özge Mazırık Çamlı

Resimleyenler : Ayşe Aytañ Yücelen, Betül Kırdök Erarslan, Enes Erarslan

Kapak Tasarımı : Enes Erarslan

Bu kitap GAGEV (Gaziantep'i Geliştirme Vakfı) adına Drama Yayınevi tarafından basılmıştır.

Yayınevinden yazılı izin almadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

GAGEV

İncilipınar Mahallesi Şehit Mehmet Öter Caddesi No:6 Kat:2 Şehitkamil / Gaziantep

Basım Bilgileri

Basım Yılı: 2022

Drama Yayınevi (49249)

Yücel Grafik Matbaacılık Sertifika No: 47273

ISBN : 978-605-70517-7-6

Sınır Ötesi Masallar Projesi T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından Avrupa Birliği'nin mali desteği ile hayata geçirilen "Ortak Kültür Mirası: Türkiye ve AB Arasında Koruma ve Diyalog-II (CCH-II) Hibe Programı" kapsamında hibe desteği almıştır. Programın Sözleşme Makamı, Merkezi Finans ve İhale Birimidir. "Ortak Kültür Mirası: Türkiye ve AB Arasında Koruma ve Diyalog-II (CCH-II) Hibe Programı", Türk ve AB kuruluşları arasında ortaklaşa uygulanan ortak kültürel miras faaliyetlerinin teşvik edilmesini ve geliştirilmesini amaçlamaktadır. Bu hibe programının genel hedefi, kültür, sanat ve kültürel miras yoluyla sivil toplum diyalogunun, kültürel miras konusunda uluslararası işbirliğinin geliştirilmesi ve Türkiye'de kültürel değerlerin teşvik edilmesidir.

Bu yayın Avrupa Birliği'nin maddi desteği ile hazırlanmıştır. İçerik tamamıyla GAGEV sorumluluğu altındadır ve Avrupa Birliği'nin görüşlerini yansıtmak zorunda değildir.

ÖN SÖZ

Masal anlatıcılığı kadim zamanlardan beridir süregelir ve dünyanın her yerinde karşımıza çıkar. Masal anlatıcısı; mit, masal, hikâye, mesel, fıkra, anı, destan, kahramanlık hikâyeleri, efsane gibi türlerde anlatım yapabilir. Temel olarak baktığımızda masallar, geleneği aktarmak için çok güçlü birer araçtır. Kökleri hatırlamak, kutsal olanla bağlantıyı korumak için anlatılır masallar. Bir yandan da toplumsal kuralları aktarmak, toplum yaşayışını ayakta tutmak için, adaleti anlatabilmek ve hissettirmek için anlatılırlar. Günümüzde ise bu eşsiz geleneğimiz masal anlatıcılığı ve masallar kaybolmaya yüz tutmuştur. Medeniyetlerin beşiği olan Anadolu'da yüzyıllardır masal anlatıcılığı geleneğinin kaynak malzemesi masalların ana yurtlarından biri olan Gaziantep masal anlatıcılığı geleneği sürdürmek önemli bir çalışmadır.

Vakfımıza ait "Sınır Ötesi Masallar Projesi" kapsamında somut olmayan kültürel mirasın korunmasına ve uygulamalarının yaygınlaştırılmasına kalıcı bir modelle destek sağlamak hedeflenmiştir. T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından Avrupa Birliği'nin mali desteği ile hayata geçirilen "Ortak Kültür Mirası: Türkiye ve AB Arasında Koruma ve Diyalog-II Hibe Programı" kapsamında hibe desteği alan projemizin sözleşme makamı Merkezi Finans ve İhale Birimi'dir. Türkiye ve AB arasında ortaklaşa uygulanan ortak kültürel miras faaliyetlerinin desteklenmesi amacıyla proje kapsamında hayata geçirilen Geleneksel Alman Masalları kitabı Almanya'da faaliyet gösteren proje ortağımız Brüder-Grimm-Haus Müzesi tarafından derlenmiş geleneksel Alman masallarının dilimize çevrilerek resimlendirilmesi ile iki ülke arasında somut olmayan mirasın yaygınlaştırılmasına katkı sağlayacaktır.

Proje kapsamında yapılan çalışmalara verdikleri destekten dolayı Gaziantep Valisi Davut GÜL'e, Gaziantep Büyükşehir Belediye Başkanı Fatma ŞAHİN ve Kültür ve Turizm Daire Başkanlığı'na, Gaziantep Valiliği Proje Koordinasyon Birimi'ne sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

Gülden GÜL, İpek SAĞIM

MEZAR BAŞINDA

Zengin bir çiftçi kapısının önünde durarak tarlalarına ve bahçesine baktı; buğday yeşermiştir, meyve ağaçları meyve doluydu. Hububat geçen yıla göre çok daha fazlaydı; öyle ki, döşeme tahtaları çuvalları taşıyamaz hale gelmişti.

Adam daha sonra ahıra geçti; içerisi besili öküzler, şişman inekler ve pırlıl pırlıl beygirlerle doluydu.

Sonra evine girdi; içinde para bulunan demir kasaya baktı. Öylece durup da ne kadar zengin olduğunu düşününce, içinde bir şey tok! tok! etti; odanın değil, kalbinin kapısına vuruluyordu.

O kapıyı açınca kendisine seslenen bir ses duydu: "Tüm servetine karşın bir kimseye yardımda bulundun mu hiç? Ekmeğini aç kalanla paylaştın mı? Sahip olduklarınla yetinmeyip de hep daha fazlasını istemedin mi?"

Kalbi bu soruları yanıtlamakta gecikmedi:

"Ben çok sert ve acımasız biriydim. Servetimi hiçbir zaman iyi işler için harcamadım. Karşıma fakir biri çıktığında gözlerimi ondan kaçırdım. Tanrı'yı da unuttum, sadece servetime servet katmayı düşündüm. Dünya kadar malım olsa yine yeterli bulmadım."

Adam bu cevabı alınca çok irkildi; dizleri titremeye başladı, yere oturmak zorunda kaldı.

Yine tok! tok! diye sesler geldi, ama bu kez çalınan kapıydı! Komşusu gelmişti; fakir bir adamdı, besleyemeyeceği bir sürü çocuğu vardı.

"Biliyorum, komşum zengin bir adam; çok da acımasız. Bana yardım edeceğini sanmam; ama çocuklarım ekmek diye çırpınıyor. Bir deneyeyim bakayım" diye aklından geçirmişti. Adamcağız kapıyı çaldıktan sonra komşusuna, "Siz ona buna öyle kolay kolay bir şey vermezsiniz; ama gırtlığıma kadar borçtayım. Çocuklarım aç. Bana dört çuval buğday ödünç verebilir misin?" diye sordu. Zengin adam ona uzun uzun baktı; içinde bir acıma duygusu uyandı.

O anda açgözlülüğü erimeye başladı sanki.

"Sana dört çuval buğday ödünç vermeyeceğim, onu sana armağan edeceğim. Ama bir şartla" dedi.

"Neymiş o?" diye sordu fakir adam.

"Ben öldükten sonra üç gece mezarımın başında nöbet tutacaksın" diye bir cevap aldı. Bu iş ona tekin değil gibi geldi, ama içinde bulunduğu durumdan ötürü her koşulu kabul etmeye hazırdı.

Söz verdi ve buğdayı alıp evine taşıdı.

Zengin adam sanki olacakları önceden görmüştü.

Üç gün sonra birden yere düşüp öldü; bunun nasıl olduğunu kimse anlayamadı, ama kimse de ardından yas tutmadı.

Gömüldükten sonra fakir adam vermiş olduğu sözü hatırladı; bu işten kurtulmayı çok isterdi, ama şöyle düşündü: "O sana acıdı, onun verdiği buğday sayesinde çocuklarının karnı doydu; onu da bir yana bırak, sen söz verdin! O zaman sözünde durmalısın."

Gece olunca mezarlığa giderek zengin adamın mezarı başında oturdu.

Her taraf sessizdi; ay ışığı mezarı aydınlatmaktaydı. Arada bir hazin sesler çıkaran bir baykuş uçup duruyordu.

Güneş doğarken fakir adam evine gitti, ikinci gece de aynı şekilde geçti. Üçüncü günün akşamı içine bir korku düştü; sanki başına bir şey gelecekmis gibi bir his vardı içinde. Evden ayrıldıktan sonra mezarlık duvarında o zaman kadar hiç görmediği bir adam oturmaktaydı. Pek genç sayılmazdı; Yüzünde derin bir yara izi vardı; keskin gözleri çakmak çakmak.

Çok eski bir pelerine sarınmıştı, sadece süvari çizmeleri gözüküyordu.

"Burada ne arıyorsun? Burada oturmak seni korkutmuyor mu?" diye sordu fakir adam.

"Bir şey aradığım yok" diye cevap verdi adam. "Bir şeyden korktuğum da yok. Ben tıpkı korkunun ne olduğunu öğrenmek için boş yere uğraşan, sonunda bir kral kızıyla evlenip zengin olan delikanlıya benziyorum; ama ben ömrüm boyunca hep fakir kaldım. Aslında ben emekli bir askerim. Başka yerim olmadı için geceyi geçirmek üzere buraya geldim."

"Madem ki hiçbir şeyden korkmuyorsun, o zaman yanımda kal ve nöbet tutarken bana yardımcı ol" dedi fakir adam.

“Nöbet tutmak askerin işi! İyi ya da kötü, burada başımıza ne gelirse birlikte katlanalım” diye cevap verdi adam.

Birlikte mezar başına geçtiler.

Gece yarısına kadar her taraf sessizdi; derken keskin bir ıslık sesi duyuldu ve iki nöbetçinin karşısına Şeytan çıkıverdi:

“Heey, serseriler, çekin gidin burdan; bu mezarda yatan kişi bana ait; buradan gitmezseniz boynunuzu kırarım” diye tehdit etti.

Asker, “Bana bak, kızıl tüylü! Sen benim yüzbaşım falan değilsin; seni dinlemek zorunda değilim. Zaten korku nedir bilmem ben! Çekil yolumuzdan, biz burada kalıyoruz” dedi.

Şeytan bu palavracıları altınla tavlayabilirim diye düşündü ve onlara bir kese altın karşılığında evlerine dönmeyi teklif etti.

Asker, “Fena fikir değil, ama bir kese yetmez; şu çizmelerimden birini dolduracak kadar altının varsa ver, o zaman çekip gideriz” dedi.

Şeytan, “Yanımda o kadar yok” dedi. “Ama gidip getireyim; kasabada tefeci bir dostum var, ondan alırım” diyerek oradan ayrıldı.

Asker sol ayağındaki çizmeyi de çıkararak, “Şu herife bir oyun oynayalım, bana çakını versene” dedi ve çakıyla tabanını sıyırdığı çizmeyi mezar başındaki yüksek çimlerin arasına sokuşturdu. “Bu iş tamam” dedi. “Şimdi gelsin bakalım.”

İkisi de oturup bekledi. Aradan çok geçmedi.

Şeytan çıkageldi; elinde bir kese altın vardı.

Asker “Dök bakalım” diyerek çizmeyi biraz yukarı kaldırdı. “Ama dolmayacak galiba.”

Şeytan keseyi boşalttı, altınlar kesenin içine aktı, ama çizme hâlâ boştu.

“Aptal Şeytan! Dolmadı işte! Hadi git, daha fazla para getir” dedi asker.

Şeytan kafasını iki yana sallayarak gitti ve bir saat sonra geri döndü; bu kez elinde çok daha büyük bir kese vardı.

Asker: “Doldur bakayım” dedi. “Ama çizmenin dolacağını sanmam.”

Altınlar şıkır şıkır çizmeye aktı, ama çizme yine boş kaldı. Şeytan inanamadı ve kendi gözleriyle baktı:

“Amm bacak varmış sende” diyerek ağzını çarpıttı.

Asker “Seninki gibi at ayağı mı var bende sandın? Hep pinti misin böyle? Hadi git daha fazla para getir, yoksa anlaşmamız bozulacak” dedi.

Şeytan yine oradan uzaklaştı.

Bu kez uzun süre gözükmeyi. Sonunda oflaya pufloya, sırtında bir çuval altınla geri döndü. Hepsini çizmenin içine boşalttı; ama çizme öncekinden de az doldu.

Şeytan müthiş kızdı; çizmeyi askerin elinden çekip almak istedi, ama aynı anda doğmakta olan güneşin ilk ışıkları etrafı aydınlattı.

Kötü ruh çılgınlık atarak oradan kaçtı. Adamlar kurtulmuştu.

Çiftçi altını bölüşmek istedi, ama asker şöyle dedi: “Benim payımı fakirlere dağıt! Ben senin kulübene geliyorum; Tanrı izin verirse bundan sonra barış içinde ve rahat yaşarız.”

ÖLÜM ELÇİLERİ

Vaktiyle bir dev ana yoldan giderken tanımadığı bir adam ona, "Dur! Bir adım daha atayım deme" diye seslendi.

"Ne? İki parmağımın arasında ezebileceğim bir cüce benim nasıl yolumu keser! Kimsin sen? Kimsin ki, böyle küstahça konuşuyorsun?" dedi dev.

"Ben Azrail'im" diye cevap verdi adam. "Kimse bana karşı gelemmez. Sen de benim emirlerimi dinlemelisin."

Dev bunu reddetti ve Azrail'le güreşe başladı. Uzun ve kıran kırana bir mücadeleyleydi bu; sonunda dev üstün geldi ve bir yumrukta Azrail'i bir taşın yanına devirdi.

Dev yoluna devam etti.

Azrail yenilmişti, dermanı kalmamıştı, bir türlü kendine gelemedi:

"Ben böyle bir köşede kalırsam ne olacak sonra? Dünyada kimse ölmeyecek ve yeryüzünde artık ayakta duracak kadar bile yer kalmayacak" diye kendi kendine söylendi.

Bu sırada sapasağlam ve neşeli bir oğlan şarkı söyleyerek ve de sağa sola bakınarak devin bulunduğu yere geldi. Yerde baygın yatan birini görünce acıyarak onu kaldırdı, şişesinden biraz su içirterek iyice ayılmasını bekledi.

Kendine gelen adam, "Benim kim olduğumu biliyor musun? Kimi aylıttığından haberin var mı?" diye sordu.

"Hayır" diye cevap verdi oğlan, "Seni tanımıyorum."

"Ben Azrail'im" dedi adam, "Kimseye acımam, sana da bir ayrıcalık yapmam. Yine de sana minnet borcum olduğu için söz veriyorum senin canını tesadüfen almayacağım, gelmeden önce sana elçilerimi göndereceğim."

"Öyle olsun. Hiç değilse ne zaman geleceğini ve canımı ne zaman alacağını bilmem bile bir kârdır" diyen oğlan neşeyle yola koyuldu; ondan sonra hep gününü gün etti, iyi yaşadı.

Ama işte gençlik ve sağlık uzun sürmez; araya hastalıklar ve acı dolu günler girdi. Oğlan geceleri uyuyamaz oldu.

"Ölmeyeceğim" dedi kendi kendine: "Çünkü Azrail elçilerini gönderecekti ya! Şu hastalıklı günleri bir atlatayım hele!"

Ve iyileşir iyileşmez yine neşe dolu bir hayat sürmeye başladı.

Derken bir gün biri omzuna dokundu. Dönüp baktı, karşısında Azrail'i gördü.

"Peşimden gel, dünyaya veda saatin geldi!"

"Nasıl olur? Verdiğin sözü bozacak mısın yani? Hani sen, gelmeden önce elçilerini gönderecektin? Ben hiç kimseyi görmedim" dedi oğlan.

"Sus!" diye karşılık verdi Azrail. "Başka şeylerle sana haber göndermedim mi? Yükselen ateşin seni sarsıp hırpalamadı mı? Yatağa düşürmedi mi? Baş dönmesinden ayağa kalkamadığını unuttun mu? Mafsallarına ağrı girmedi mi? Kulakların çınlamadı mı? Azı dişin ağrımadı mı? Gözün kararmadı mı? Tüm bunlar benim özbeöz elçilerim işte; tıpkı her akşam beni anımsatan uyku gibi! Geceleri ölü gibi yatmadın mı sanki?"

Oğlan ne cevap vereceğini bilemedi, kaderine razı olarak Azrail'le beraber gitti.

KARGALAR

Salih bir asker, diğeri gibi hanlarda harcamak yerine biraz para biriktirdi. Dost gibi görünen ama gerçekten kötü niyetli olan iki yoldaşı vardı, onlar bu askerin parasını çalmak istiyorlardı.

Bir süre sonra ona: "Bak dinle bu şehirde kalacağız da ne olacak, burada hapisteymiş gibi tutsağız ve senin gibi biri kendi evinde, ülkesinde iyi para kazanır ve mutlu yaşar". Bu tür konuşmalarla kendisini sürekli ikna etmeye çalıştılar, ta ki sonunda, onlarla beraber kaçmaya razı olana kadar. Ama diğeri ikisinin aklında sadece, şehir dışına çıkınca parasını çalmaktan bir şey yoktu. Biraz yol gittiklerinde ikisi de: "Sınıra gitmek istiyorsak sağa dönmeliyiz." – diğeri cevap olarak "Ah! Allah korusun, sağ dönersek Şehre geri döneriz, sola gitmemiz gerekiyor." – "Sen bizden kaçmak mı istiyorsun?" diye bağırdı ikisi, iterek kakarak, yere düşüne kadar dövdüler ve çepinden parasını aldılar; ama bu yetmedi, gözlerini de çıkardılar, darağacına sürüklediler ve bağladılar. Böylece onu terk ettiler ve çalınan parayla şehre geri döndüler.

Ama zavallı kör adam ne kadar kötü bir yerde olduğunu bilmiyordu, etrafını el yordamı ile hissetmeye çalıştı ve bir tahta (odun) kalasın altında oturduğunu fark etti. Bunun bir haç olduğunu sanarak, ne güzel beni en azından bir çarmıha bağlamışlar, Allah benimle" ve sağ tarafına dönerek Allah'a dua etmeye başlar. Gece olmak üzereyken bir şeyin kanat çırpıtığını duyar; bunlar üç kargadır ve kalasın üstüne tünerler.

Sonra içlerinden birinin şöyle dediğini duyar: "Kardeşlerim, ne tür faydalı bilgiler getirdiniz? Evet, insanlar bizim bildiklerimizi bilseydiler! Kralın kızı hasta ve yaşlı kral, kızımı kim iyileştirirse onu ona veririm diye söz verdi, ama bunu kimse yapamaz, çünkü sadece göldeki kara kurbağa yakılıp küle dönerse ve küllerini içerse iyileşir." Sonra ikincisi dedi ki: "Evet, insanlar bizim bildiğimizi bilseydiler! bu gece gökten bir çiy düşecek, öyle harika ve şifalı ki, kim kör olup bunu gözüne sürerse, yüzüne tekrar kavuşacak." Sonra üçüncüsü dedi ki: "Evet, insanlar bizim bildiklerimizi bir bilselediler! Kurbağa sadece birine yardım eder ve çiy sadece birkaç kişiye yardım eder, ancak şehirde büyük sıkıntılar vardır, tüm kuyular kurumuştur ve kimse bilmiyor ki pazardaki büyük kare taşın kaldırılıp altına kazılması gerektiğini, orada en güzel su kaynağı vardır. " Üç karga da bunları söyledikten sonra, tekrar kanat çırpıntısı duydu ve kargalar uçup gittiler; kendini yavaş yavaş bağlarından kurtardı sonra eğilip birkaç parça ot kopardı ve üzerlerine düşen çiyi gözlerine sürdü. Hemen tekrar görmeye başladı, gökyüzünü ve yıldızları ve darağacının yanında olduğunu gördü. Sonra kırık çam parçaları aradı ve toplayabildiği kadar lezzetli çiyden topladı, bunu bittirdikten sonra göle gitti, suyu kazarak boşaltı ve kurbağayı yakaladı; sonra onu küle dönene kadar yaktı ve külleri alarak kralın şatosuna gitti. Orada kralın kızına bu küllerden içirdi ve sağlığına kavuşunca, söz verildiği gibi ondan karısı olmasını istedi. Ancak kral, çok kötü giysiler içinde olduğu için ondan hoşlanmadı ve bu nedenle, kızını isteyenin önce şehir için su bulması gerektiğini söyledi ve böylece ondan kurtulmayı umdu. Ama o gitti ve halka pazar yerindeki kare taşı kaldırmalarını ve altını kazmalarını söyledi. Onlar da bunu yaptı ve çok geçmeden suyun bol olduğu güzel bir kaynak buldular; kral artık kızını vermeyi reddedemedi, böylece evlendiler ve mutlu bir evlilik içinde yaşadılar.

Bir süre sonra tarlada yürürken, kendisine karşı sadakatsizce davranan iki eski yoldaşı ile karşılaştı. Onu tanımadılar, ama o onları hemen tanıdı, yanlarına gitti ve şöyle dedi: "Bak, ben sizin, o kadar utanç verici bir şekilde gözlerinizi oyduğunuz, eski yoldaşınızım, ama Allah bu olayı

benim için güzelleştirdi." Onlar hemen ayaklarına kapandılar ve merhamet dilediler, iyi bir kalbe sahip olduğu için onlara merhamet etti ve yanlarına aldı, onlara yiyecek ve giyecek verdi. Daha sonra onlara neler yaşadığını ve bu onura nasıl ulaştığını anlattı; ikisi olanları duyunca huzurları kalmadı ve belki onlarda iyi bir şeyler duyabilecekler mi diye bir gece darağacının altında oturmak istediler. Darağacının altında otururlarken, kafalarının üzerinde bir şey kanat çırpı ve üç karga geldi. Biri diğerine dedi ki: "Dinleyin kardeşlerim, biri bizi dinlemiş olmalı, çünkü prenses sağlığına kavuştu, kurbağa gölden gitmiş, kör bir adam tekrar görmeye başlamış ve şehirde yeni bir kuyu kazmışlar, gelin arayalım, belki onu buluruz." Sonra aşağı indiler ve ikisini buldular ve kendilerini koruyamadan başlarının üzerine oturup gözlerini oydular ve yüzlerini ölene kadar gagalamaya devam ettiler. Tamamen ölmüşlerdi darağacının altında yatıyorlardı. Birkaç gün içinde geri dönmeyince, eski yoldaşları, ikisinin nerede dolaşıyor olabileceğini düşündü ve onları aramaya çıktı. Darağacının altında kemiklerinden başka bir şey bulamadı, onları alıp mezara gömdü.

MAVİ SAKAL

Bir ormanda üç oğlu ve güzel bir kızı olan bir adam yaşarmış. Bir keresinde altı atlı altın bir araba ve bir sürü hizmetçi olan evin önünde durdu ve bir kral dışarı çıktı ve adamdan kızını karısı olarak ona vermesini istedi. Adam kızının bu kadar şanslı olmasına sevindi ve hemen evet dedi; talipte de bir sorun yoktu, sakalının masmavi olması dışında, ona her baktığınızda küçük bir korku yaşıyordunuz. Kız da önce bundan korktu ve onunla evlenmek konusunda tereddüt etti, ancak babasının ikna etmesi sonucunda, kız sonunda razı oldu. Fakat böyle bir korku hissettiği için, önce üç kardeşinin yanına gitti, onları yalnız başına aldı ve şöyle dedi: "Sevgili kardeşlerim, benim çığlığımı duyduğunuzda, nerede olursanız olun, her şeyi geride bırakın ve bana yardıma gelin." Kardeşler ona söz verdi ve öptü. "Güle güle ablacım, sesini duyduğumuzda atlarımıza atlayacağız ve yakın zamanda yanınıza olacağız." Sonra Mavi sakalın yanına arabaya oturdu ve onunla yola devam etti.

Şatoya geldiklerinde her şey harikaydı kraliçe ne dilerse oluyordu, eğer kraliçe kralın mavi sakalına alışabilseydi aslında çok mutlu olabileceklerdi, ama ne zaman mavi sakalı görse içten içe korkuyordu. Bir müddet sonra kral: "Uzun bir yolculuğa çıkmam gerekiyor, orada tüm kilidin anahtarları var, her yeri açabilir ve her şeye bakabilirsin, sana sadece bu küçük altının anahtarın açtığı odayı yasaklıyorum. Anahtar ona aittir; kilidini açarsan hayatın mahvolur." dedi. Kraliçe anahtarları aldı, itaat edeceğine söz verdi, kral gittikten sonra, kapıları birer birer açtı ve o kadar zenginlik ve ihtişam gördü ki, burada tüm dünyanın zenginliklerini toplandığını sandı. Artık yasak odadan başka oda kalmamıştı, anahtarı altından yapılmıştı, bu yüzden herhalde en değerli şey herhalde burada saklı diye düşündü. Merakı onu rahatsız etmeye başladı, keşki diğerlerinde ne var olduğunu görmeseydi onun yerine sadece bu odada ne var olduğunu bilseydi. Bir süre bakma arzusuna direndi, ama sonunda bu arzu o kadar güçlendi ki, anahtarı aldı ve odaya gitti:

"Kim görecektir ki odanın kapısını açtığımı," diye kendi kendine söylendi, " Sadece bir bakmak istiyorum." Sonra kapının kilidini açtı ve kapı açıldığında bir kan akıntısı ona doğru yüzdü ve duvarların çevresinde etrafta asılı duran ölü kadınlar gördü ve bazılarının sadece iskeletleri kalmıştı. O kadar korkmuştu ki hemen kapıyı geri çarptı, ama anahtar delikten fırladı ve kanın içine düştü. Hemen aldı ve kanı silmeye çalıştı, ama boşunaydı, bir taraftan sildiysen diğer taraftan çıktı; bütün gün oturdu, ovuşturdu ve mümkün olan her şeyi denedi, ama işe yaramadı, kan lekeleri bir türlü çıkmadı; Sonunda akşam anahtarı samanın içine koydu, bu gece orada kalırsa belki kanı çekerdik.

Ertesi gün Mavi sakal geri geldi ve ilk olarak ondan anahtarları istedi; kalbi atıyordu, diğerlerini getirdi ve altın olanın kaybolduğunu fark etmemesini umdu. Ama hepsini saydı ve bitirince dedi ki: "Gizli odanın olanı nerede?" Yüzüne baktı. Yüzü Kan kırmızıya döndü ve cevap verdi: "Yukarıda herhalde yanlış yere koymuşum, yarın çıkıp hemen ararım.

- Hemen gitsen iyi olur sevgili kadın, ona bugün ihtiyacım olacak.

- Oh, sadece sana söylemek istiyorum, onu samanda kaybettim, önce onu aramalıyım.

- Onu kaybetmedin, dedi Mavisakal öfkeyle, "oraya koydun ki kan lekeleri çıksın, çünkü emrimi bozdun ve odaya girdin, ama şimdi oraya gireceksin istesen de istemesen de."

Artık anahtarı alması gerekiyordu, hala kan lekeleriyle kaplıydı.

- Şimdi kendini ölüme hazırla, bugün daha öleceksin, dedi Mavisakal, büyük bıçağını aldı ve onu evin altına indirir.

- Ölmeden önce dua etmeme izin ver, dedi. "Öyleyse git, ama acele et çünkü bekleyecek fazla zamanım yok." Bu yüzden merdivenlerden koşarak çıktı ve elinden geldiğince yüksek sesle pencereden seslendi:

- Kardeşlerim, sevgili kardeşlerim, gelin bana yardım edin! Kardeşler soğuk şarap içerek ormanda oturuyorlardı, en küçüğü şöyle dedi: "Kardeşimizin sesini duymuş gibiyim; Hadi ! Ona

yardıma gitmeliyiz!" Hemen atlarına atladılar ve sanki fırtına rüzgarıymış gibi sürdüler. Ama kız kardeşi korku içinde dizlerinin üzerindeydi; sonra mavi sakallı aşağıdan seslendi:

- Hadi, daha hazır değil misin? Bunu derken, en alt basamakta bıçağını biletiğini duydu; dışarı baktı, ama sanki bir sürü geliyormuş gibi uzaktaki bir tozdan başka bir şey görmedi. Sonra tekrar bağırdı:

- Kardeşlerim, sevgili kardeşlerim! Gelin bana yardım edin! Ve korkuları giderek büyüdü. Mavisakal bağırdı:

- Eğer hemen gelmezsen, ben gelip seni alırım, bıçağım bilendi! Sonra tekrar dışarı baktı ve üç erkek kardeşinin sanki havada kuşlar gibi uçuyormuş gibi tarlada at sürdüğünü gördü ve üçüncü kez, zor durumda ve tüm gücüyle haykırdı: "Kardeşlerim, canım kardeşlerim! Gelin, bana yardım edin! "Ve en küçüğü o kadar yakındı ki sesini duydu:" Rahatla, sevgili kardeşim, birazdan seninle olacağız! "Ama Mavisakal bağırdı: "Eh, yeterince dua ettim. Daha fazla beklemek istemiyorum, gelmezsen seni alırım!"

- Ah! Sadece üç sevgili kardeşim için dua etmeme izin verin.

Ama duymadı, merdivenlerden yukarı çıktı ve onu aşağı çekti ve onu saçından tuttu ve tam kalbine bıçağı saplamak üzereydi ki, üç kardeş ön kapıya vurdular, kapıyı kırıp kardeşlerini elinden aldılar, sonra kılıçlarını çekip onu kestiler. Daha sonra onu kan odasına, diğer öldürdüğü kadınların yanına astılar, ama kardeşler sevgili kız kardeşlerini yanlarında eve götürdüler ve Mavisakal'ın tüm zenginlikleri onun oldu.

HAYDUT DAMAT

Bir zamanlar bir değirmenci vardı; çok güzel olan yetişkin kızını evlendirmek istiyordu. "Doğru dürüst bir talip çıkarsa ona veririm!" diye aklından geçirdi. Çok geçmeden bir talip çıktı; çok zengin birine benziyordu. Değirmenci bir kusur bulamayınca kızını ona sözledi. Ama kız onu, bir gelinin damadı seveceği kadar sevemiyor ve pek de güvenemiyordu. Ne zaman yüzüne baksa ya da onu düşünse içine bir korku giriyordu.

Bir keresinde adam, "Nişanlımsın, ama beni hiç ziyaret etmedin" dedi.

"Evinin nerde olduğunu bilmiyorum ki?" diye cevap verdi kız.

"Benim evim dışarıda, ormanda" dedi nişanlısı.

Kız bin dereden su getirdi, evi bulamayacağını falan söyledi.

Ama nişanlısı, "Önümüzdeki pazar bana gelmelisin. Şimdi misafirleri davet ettim; sen yolu bulasın diye kül serpeceğim."

Pazar günü gelip çatı; kız yola çıkarken sebebini bilemediği bir korkuya kapıldı ve dönüş yolunu bulabilmek için ceplerini bezelye ve mercimekle doldurdu.

Ormanın girişinde yere kül serpilmişti; kız bu yolu takip ederken attığı her adımda sağına soluna bezelye attı. Bütün gün yol yürüdüğü halde ormanın ortasına ki - burası en karanlık yeri di - ancak gelebildi. Orada ıssız bir ev gördü; bu ev hiç hoşuna gitmedi, çünkü en küçük bir ışık bile görünmüyordu ve ürkütücüydü.

İçeri girdi, kimseler yoktu. Her yerde büyük bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Derken bir ses duyuldu:

Geri dön, geri dön, genç nişanlı,

Çünkü bu ev korkunç ve kanlı.

Genç kız başını kaldırıp yukarı baktı. Ses duvara asılı bir kafesin içindeki kuştan geliyordu.

Kuş yine seslendi.

Geri dön, geri dön, genç nişanlı,

Çünkü bu ev korkunç ve kanlı.

Bunun üzerine kız bir odadan diğerine geçerek bütün evi dolaştı, ama her taraf bomboştu, kimseyi göremedi.

Son olarak bodruma indi, orada yaşlı mı yaşlı bir kadın gördü, durmadan kafasını sallıyordu.

"Acaba nişanlım burada mı oturuyor, söyler misin?" diye sordu genç kız.

"Vah zavallı kız vah! Nerelere düştün sen!" diye cevap verdi yaşlı kadın: "Şu anda katillerin elindedin! Kendini nişanlı sanıyorsun, düğün olacak diye bekliyorsun, ama aslında sen ölümle nişanlandın! Bak şurda kocaman bir kazanda su kaynatıyorum, seni ele geçirdiklerinde, hiç acımadan doğrayıp bu kazanda kaynattıktan sonra yiyecekler; çünkü onlar insan yiyiciler! Sana acıdım, seni kurtaracağım, yoksa hapı yutarsın!"

Ve sonra yaşlı kadın onu - kimsenin göremeyeceği şekilde - büyük bir fıçıya soktu.

"Sakın sesini çıkarma!" dedi: "Sakın heyecanlanma ve kıpırdama; yoksa mahvolursun! Gece olunca, haydutlar uyurken buradan kaçarsın, ben bu fırsatı çoktandır bekliyordum."

Tüm bunlar olurken haydutlar çıkageldi. Yanlarında bir başka kızı sürükleyip getirdiler; adamların hepsi sarhoştu, kızın bağırıp sızlanmasına aldırmazdılar. Ona içmesi için şarap verdiler; üç bardak şarap: biri beyaz, biri kırmızı ve biri de sarı renkte. Bunları içtikten sonra kızın yüreği dağıldı; bunun üzerine onun güzel giysilerini yırttılar, masaya yatırdıktan sonra vücudunu kesip parçalara ayırdılar ve sonra tuzladılar.

Fıçının içindeki zavallı genç kız bunları görünce korkudan tir tir titredi, başına neler geleceğini anlamıştı. Haydutlardan biri, ölenin küçük parmağında bir altın yüzük gördü, onu çekip çıkarmayınca eline bir balta alarak o parmağı kesti, ama o kesik parmak havaya sıçrayarak fıçının hizasına kadar yükseldi ve genç kızın kucağına düştü. Haydut eline bir mum alarak onu aradıysa da bulamadı. Bir başka haydut: "Şu büyük fıçının arkasına da baktın mı?" diye sordu. Ama yaşlı kadın:

"Hadi gelin, yemek yiyin. Aramayı yarına bırakın. Parmak kaçacak değil ya!" diye seslendi.

Bunun üzerine haydutlar:

"Karı haklı" diyerek aramayı kestiler. Yaşlı kadın onların şarabına uyku ilacı damlattı; az sonra hepsi bodruma inip uyumaya başladı. Onların horlayışını duyan nişanlı kız fıçıdan çıktı, yerde yan yana yatmakta olan haydutların arasından geçti; biri uyanacak diye çok korktu. Neyse ki, böyle bir şey olmadı. Yaşlı kadın da onunla beraber gelerek kapıyı açtı. İkisi de hızlı adımlarla haydutların elinden kaçmayı başardı. Yere serpilen küller rüzgârın etkisiyle uçup gitmişti, ama bezelyeyle mercimek yeşermişti ve ay ışığında yol iyice belli oluyordu. Böylece bütün bir gece yürüdüler, sabaha karşı değirmene vardılar.

Kız tüm olan bitenleri babasına anlattı.

Düğün günü damat çıkageldi, ama değirmenci bütün akrabalarını ve tanıdıklarını davet etmişti. Sofraya oturduklarında herkes bir şeyler anlattı. Gelin sustu ve hiç konuşmadı. Bunun üzerine damat ona:

"Şekerim, senin anlatacağın bir şey yok mu?" diye sordu. "Konuş biraz!"

Kız cevap verdi:

"Gördüğüm rüyayı anlatayım. Bir ormanda tek başıma dolaşıyordum, derken karşıma bir ev çıktı; içinde kimse yoktu, ama duvara asılı kafesteki kuş bana şöyle seslendi:

Geri dön, geri dön, genç nişanlı,

Çünkü bu ev korkunç ve kanlı.

Ve aynı sözleri bir kere daha tekrarladı. Şekerim, yani rüya görmüştüm. O evdeki bütün odaları dolaştım, hepsi boştu. Sonra bodruma indim, orada çok, ama çok yaşlı bir kadın gördüm; durmadan kafasını sallıyordu. Kendisine: 'Nişanlım bu evde mi oturuyor?' diye sordum. 'Ah, zavallı çocuk, sen haydutların arasına düştün; nişanlın burada oturuyor, o seni parparça edip öldürecek ve yiyecek' diye cevap verdi. Tabii bu bir rüya, şekerim! Sonra yaşlı kadın beni bir fıçıya soktu, tam saklanmışım ki, haydutlar çıkageldi Yanlarında genç bir kadın vardı, ona üç ayrı renkte şarap içirdiler: kırmızı, sarı ve beyaz şarap; bunun üzerine yüreği darmadağın oldu. Daha sonra onu, giysilerini yırtıp masaya yatırdıktan sonra vücudunu bıçakla doğradılar ve tuzladılar. İçlerinden biri, onun parmağındaki altın yüzüğü çekip çıkarmayınca eline bir balta alarak o parmağı uçurdu. O parmak, içinde bulunduğum fıçının hizasına kadar yükselerek benim kucağıma düştü. İşte o yüzüklü parmak!"

Böyle der demez o yüzüğü çıkararak orada bulunanlara gösterdi.

Aynı anda damadın yüzü bembeyaz oldu. Yerinden fırlayarak kaçmak istedi, ama davetliler onu sınımsız yakalayıp mahkemenin huzuruna çıkardılar.

Hem o hem de bütün çetesi mahkûm oldular.

ÇOCUKLAR BİRBİRLERİYLE NASIL KATLIAM OYNADI?

Batı Friesland'da bulunan Franecker adlı bir kasabada, kız ve erkek, beş ve altı yaşındaki küçük çocukların birbirleriyle oynadığı oluyordu. Bir çocuğa kasap, diğer çocuğa aşçı ve üçüncü çocuğa domuz olmasını söylediler. Kızlardan birinin aşçı olması gerektiğini, bir başkasının da aşçı yamağı olması gerektiğini söylediler; ve aşçı yamağı, domuzun kanını küçük bir çanak çömlek içinde toplamalı ki sosis yapılabilir. Kararlaştırıldığı gibi, kasap domuz olması gereken çocuğa yaklaştı, yere yatırdı ve küçük bir bıçakla boğazını kesti, aşçı yamağı da kanını küçük tabaklar içine topladı. Tesadüfen oradan geçen bir meclis üyesi bu sefaleti gördü: hemen o saat kasabı alır ve yüksek mahkemeye götürür ve hemen meclisi toplar. Hepsi bu olayı duydu ve ne veya nasıl yapmaları gerektiğini bilemediler, çünkü bir yandan bunun çocukça bir davranış olduğunu görüyorlardı. İçlerinden biri, yaşlı ve bilge bir adam, başhakeme bir eline güzel bir kırmızı elma, diğer eline bir gulden (para) almasını, çocuğu yanına çağırmasını ve iki elini de ona doğru uzatmasını tavsiye eder: Eğer elmayı alırsa, suçsuz olarak tanımlamalı, ama eğer parayı alırsa o zaman idam etmeli der. Bu tavsiyeye uyarlar, ancak çocuk gülererek uzatılan elmayı alır ve böylece tüm cezalardan kurtulmuş olur.

Bir zamanlar bir evin babası bir domuz kesti, bunu çocukları gördü; Öğleden sonra birlikte oynamak istediklerinde bir çocuk diğerine "Sen domuz, ben kasap olayım" dedi; ve bir bıçak aldı ve kardeşinin boğazına sapladı. Üst katta, odada en küçük çocuğuna küvette banyo yaptıran anne, diğer çocuğunun çığlığını duyunca hemen aşağı indi, olup biteni görünce, çocuğun boynundan bıçağı çekip o öfkeyle kasap olan diğer çocuğun kalbine soktu. Sonra hemen odaya koştu ve çocuğunun küvette ne yaptığını görmek istedi, ama bu arada banyo küvetinde olan çocuk boğulmuştu; Kadın o kadar korkmuş ve umutsuzluğa kapılmıştı ki, hizmetçileri tarafından teselli edilmek istemeyip, kendini astı. Adam tarladan geldi ve bütün bunları görünce o kadar üzüldü ki kısa bir süre sonra öldü.

BIÇAKLI EL

Bir zamanlar küçük bir kız vardı, annesi için çok kıymetli olan üç tane erkek kardeşi vardı, kendisi her zaman arka planda kalıyordu, hep azarlanıyor ve her gün sabah erkenden kalkıp, yemek yapmak ve ateş yakmak için, çorak topraklarda çürümüş bitki artığı (yer kömürü) çıkartması gerekiyordu. Üstüne üstlük bu can sıkıcı iş yapmak için eski ve kör bir alet veriyorlardı.

Ama küçük kızın bir peri sevgilisi vardı ve annesinin evinin yakınında bir tepede yaşıyordu ve ne zaman tepeden geçse elini kayadan çıkarıp, içinde özel güçleri olan, her şeyi kesen, çok keskin bir bıçak uzatıyordu. Bu bıçakla kısa sürede çürümüş bitki artığını (yer kömürünü) kesiyor ve mutlu bir şekilde gerekli yükü evine gidiyordu, kayanın yanından geçerken iki kez vuruyordu, o zaman peri elini dışarı uzatıyor ve bıçağı geri alıyordu.

Ancak anne bitki artığını (yer kömürünü), her zaman eve ne kadar hızlı ve kolay getirdiğini fark edince, kardeşlerin, ona muhakkak yardım eden biri vardır, aksi taktirde bu kadar hızlı gelmesinin imkânsız olduğunu söyledi. Bunun üzerine kardeşleri gizlice peşinden gittiler ve sihirli bıçağı nasıl aldığını gördüler, onu yakaladılar ve ondan bıçağı zorla aldılar. Bunun üzerine kayaya geri döndüler ve küçük kızdan gördükleri gibi kayaya vurdular ve iyi peri elini uzatınca kendi bıçağı ile elini kestiler. Kanayan kol geri çekildi ve peri sevgilisinin kendisine ihanet ettiğini inandığından, o zamandan beri bir daha görülmedi.

GARİP MİSAFİRLİK

Bir zamanlar bir kan sosisi ve bir ciğer sosisi dostluk içinde yaşadılar, kan sosisi, ciğer sosisinden kendisine misafir olmasını istedi. Yemek zamanı geldiğinde, ciğer sosisi büyük bir zevkle kan sosisine gitti, ancak ön kapıya geldiğinde, merdivenlerin her basamağında bir sürü garip şeyler gördü, her basamağında farklı bir şey vardı. Birinde bir süpürge ve bir Kürek vardı, birbiri ile kavga ediyorlardı, diğerinde kafasında büyük bir yara olan bir maymun vardı ve buna benzer bir sürü şey.

Ciğer sosisi bunları gördüğünde çok korkmuş ve şaşırılmıştı, ama tüm cesaretini topladı ve odaya girdi, burada kan sosisi tarafından sıcak bir şekilde karşılandı. Ciğer sosisi dışarıda merdivenlerde olan garip şeyleri sormaya başladı, ama kan sosisi duymamış gibi davrandı ya da konuşmaya zahmet etmeye değmezmiş gibi davrandı ya da kürek ve süpürge için:" O benim hizmetçim, herhalde merdivende birileri ile konuşuyordu" diye konuşmayı başka yönle-

re çekiyordu.

Bunun üzerine kan sosisi dışarı çıkarak, her şeyin düzgün bir şekilde düzenlendiğini ve hiçbir şeyin küllere atılmadığını görmek için mutfağa gitmesi ve yemeğe bakması gerektiğini söyledi. Ciğer sosisi odada aşağı yukarı dolaşırken hep aklında o garip şeyler vardı, biri, kim olduğunu bilmiyorum, geldi ve dedi ki: "Seni uyarıyorum, ciğer sosisi, kanlar ve cinayet mağarasındasın, eğer canın senin için değerliyse, hemen buradan git." Ciğer sosisi fazla düşünmeden, hemen kapıdan dışarı çıktı ve koşabildiği kadar koştu, evden çıkıp caddenin ortasına gelene kadar durmadı. Sonra etrafına bakındı ve kan sosisin yukarda çatı deliğinde dikildiğini, elinde uzun yeni bilenmiş gibi parıldayan bir bıçakla onu tehdit ederek aşağıya seslendi; "Eğer seni yakalaysaydım, seni alacaktım!"

BAYAN TRUDE

Bir zamanlar ufak bir kız vardı; bu kız çok dik kafalıydı ve annesiyle babasının sözünü hiç dinlemezdi. Bunun sonu ne olacaktı?

Bir gün kız anne ve babasına, "Bayan Trude diye biri varmış, ben onun yanına gideceğim. Herkes onun evinin harika olduğunu söylüyor. Ayrıca bu evde acayip şeyler oluyormuş, çok merak ediyorum" dedi.

Anne ve babası bunu kesinlikle yasaklayarak, "Bayan Trude kötü bir kadın, imansız işler çeviriyor. Onun yanına gidersen artık bizim çocuğumuz sayılmazsın" dediler.

Ama kız bu yasağa aldırmadı ve Bayan Trude'nin yanına vardı. Kadın onu görünce, "Niye böyle solgunsun?" diye sordu.

"Şey" diye cevap verdi kız bütün vücudu titreyerek. "Gördüğüm şeyden öyle korktum ki!"

"Ne gördün?"

"Sizin merdiven başında simsiyah bir adam gördüm."

"O kömürcüydü."

"Sonra yemyeşil bir adam gördüm."

"O avcıydı."

"Daha sonra kıpkırmızı bir adam gördüm."

"O kasaptı."

"Tamam, ama Bayan Trude, pencerenize baktığımda sizi değil de alevler içindeki başıyla Şeytanı görünce çok korktum."

"O zaman büyücünün ta kendisini görmüşsün. Senin gelmeni çok bekledim; hep gelesin istedim, çünkü bana sen ışık tutacaksın" dedikten sonra Bayan Trude - ki aslında büyücü oydu - kız odun yığınına dönüştürerek ateşe attı.

Ateş tamamen tuttuğunda da yanı başına oturarak, "Şimdi bana ışık tutuyorsun işte" diye söylendi.

ARDIÇ AĞACI

Bundan çok uzun zaman önce - belki iki bin yıl - zengin bir adam vardı. Karısı çok namuslu ve çok güzeldi; ama çocukları yoktu ve bir tane olsun istiyorlardı. Karısı gece gündüz dua etse de bir türlü olmuyordu işte!

Evlerinin önündeki avluda bir ardıç ağacı vardı; o kış kadın bu ağacın altında oturmuş elma soyuyordu. Bir ara yine elma soyarken parmağını kesti; fışkıran kan karın üstüne damladı.

"Ahh" diye içini çeken kadın üzgün üzgün "Keşke kan gibi kırmızı yanaklı, kar gibi bembeyaz tenli bir çocuğum olsa!" diye mırıldandı. Ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz sanki bu isteği gerçekleşecekmiş gibi neşesi yerine geldi.

Tekrar eve döndü. Bir ay karlı geçti, ikinci ay her taraf yeşillendi, üçüncü ay çiçekler açtı, dördüncü ay ağaçlara su yürüdü ve dallar yeşillendi. Kuşlar cıvıdamaya başladı, derken çiçekler döküldü. Beşinci ay da geçtikten sonra kadın yine ardıç ağacının altına geldi, yine içi sevinç doldu; öyle ki diz çöktü ve ne yapacağını bilemedi. Bir ay sonra ağaç meyve vermeye başladı, bu meyveler öyle büyük ve güzeldi ki, kadının hiç sesi çıkmadı. Yedinci ay eli meyvelere uzandı ve karnı iyice doyuncaya kadar yedi onları. O anda içine bir hüznün bastı ve hastalandı. Sekizinci ay da geçtikten sonra kocasını çağırdı ve ağlayarak ona: "Ben ölürsem beni ardıç ağacının altına göm!" dedi ve ondan sonra rahatladı. Dokuzuncu aya gelinceye kadar hep neşeli kaldı. Derken doğum yaptı; dünyaya gelen çocuğun teni kar gibi beyaz, yanakları kan gibi kırmızıydı! Kadın bunu görünce sevinçten öldü.

Kocasını onu ardıç ağacının altına gömdü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Zamanla hıçkırıkları kesildi ve neşesi yerine geldi. Derken yeniden evlendi, ikinci karısı bir kız çocuğu doğurdu, ilk karısından olan çocuğu erkekti; yanakları kıpkırmızı, teni bembeyazdı.

Adamın ikinci karısı ne zaman kendi kızına baksa içi sevgiyle titriyordu; oysa oğlana baktığında onun her zaman kendisine köstek olacağı ve kızının alacağı servete konacağı geliyordu aklına. Bu düşünce onu kötülüğe sevk etti. Oğlana gazez bağladı; onu bir köşeden öbür köşeye itiyor, dürtüklüyor ya da yumrukluyordu hep; zavallı çocuk ondan çok korkuyordu. Okuldan döndüğü zaman rahatça oturabileceği bir yer yoktu bu evde.

Bir seferinde kadın çatı katına çıktı; küçük kız peşinden geldi:

"Anne bana bir elma versene!" dedi.

"Olur, çocuğum" diyen annesi ona elma sandığından güzel bir elma seçip verdi; ancak sandığın kapağı çok ağır olduğu gibi kenarları demirden olup çok da keskindi.

"Anne" dedi kız, "Kardeşime de bir tane versek mi?"

Kadın sinirlendi, ama belli etmedi:

"Okuldan dönsün de öyle" dedi. Ve pencereden onun gelişini kolladı. O anda içini kötülük kapladı. Hemen kızının elindeki elmayı alarak, "Kardeşin gelmeden yeme!" diyerek elmayı yine sandığa attı ve kapağını kapattı.

Küçük oğlan kapıdan içeri girer girmez kadın, "Bir elma ister misin, oğlum?" diye sorarak ona pis baktı.

"Anne" dedi oğlan, "Bana niye öyle kızgın bakıyorsun ki? Evet, ver bir elma."

"Gel benimle!" diye kadın sandığın kapağını açtı. "Gel kendin al!"

Ufak oğlan kendisine söylendiği gibi öne eğilince kadın çat diye kapağı kapadı, oğlanın kafası uçarak elmanın yanına yuvarlandı.

Kadın birden irkildi, içini bir korku kapladı. Bundan nasıl kurtulsam diye düşündü. Sonra aşa-

ğıya inerek konsolun en alt gözünden beyaz bir bez aldı; yere düşen kelleyi oğlanın vücuduna oturtarak hiçbir şey belli olmayacak şekilde bu bezle sardı; sonra onu, eline bir elma sıkıştırarak sokak kapısının önüne oturttu.

Derken kızı Marlen'cik mutfağa geldi ve: "Anneciğim, kardeşim kapının önünde oturuyor. Bembeyaz olmuş, elinde de bir elma var. O elmayı bana vermesini rica ettim, ama cevap vermiyor; korktum yani" dedi.

"Bir kere daha git oraya" dedi annesi, "Yine cevap vermezse kulağına bir tokat patlat!"

Marlen'cik oğlanın yanına vardı.

"Elmayı versene, kardeşim" dedi.

Ama oğlan sustu; kız ona bir tokat attı, kelle yere düştü. Kız çok korkarak ağlamaya başladı. Hemen annesinin yanına koşarak: "Ah, anneciğim, kardeşimin kafasını kopardım ben" diyerek hüngür hüngür ağladı, bir türlü susmak bilmedi.

"Ne yaptın sen, Marlen'cik! Ama sesini çıkarma, kimse görmesin, olan olmuş artık! Onu sirkede kaynatalım" diyen annesi oğlanı aldığı gibi ufak parçalara kesti, sonra onları bir kazana koyarak sirkeyle kaynattı. Marlen'cik orada öyle durmuş ağlıyordu; o kadar gözyaşı döktü ki, eti tuzlamaya gerek kalmadı.

Derken babası eve geldi ve sofraya oturduktan sonra: "Oğlum nerede?" diye sordu.

Karısı masaya ekşili yahni getirirken Marlen'cik kendini tutamadı ve ağlamaya başladı.

Babası yine sordu: "Oğlum nerde yahu?"

"Şey" dedi karısı, "Amcasına gitti, bir süre onun yanında kalacak."

"Ne işi var ki orda? Benimle vedalaşmadı bile."

"Amcasını özlemiş; bana 'Altı hafta amcamda kalabilir miyim?' diye sordu; orada ona iyi bakarlar nasılsa."

"Çok üzüldüm" dedi adam, "Ama bana en azından allahaismarladık demeliydi." Sonra yemeğe devam etti.

"Marlen'cik, sen niye ağlıyorsun? Kardeşin yakında gelecek işte! Aa, hanım, yemek çok güzel olmuş, biraz daha verir misin?" diyen adam, yedikçe yedi. Her isteyişinde de tabağını uzatıp, "Daha koy, size kalmasın, hepsi benim payım diye düşünün!" dedi. Yedi, yedi, kemikleri hep masanın altına attı; sonunda tabağı boşaldı.

Ama Marlen'cik, konsolun en alt gözünden bir ipek boyun atkısı alarak bütün kemikleri onunla sarıp sarmaladıktan sonra kapının önüne taşıdı; ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. O çıkını ardıç ağacının dibindeki çimenliğe bıraktıktan sonra içi rahatladı ve artık ağlamadı.

O anda ardıç ağacı sallanmaya başladı; dalları birbirinden uzaklaştı, yakınlaştı, sonra yine uzaklaştı; sanki el ele tutuşmuş olmaktan seviniyor gibiydi. Derken ağacı bir sis kapladı ve bu sis arasından bir ateş çıktı. O ateşten de güzel bir kuş, cıvı cıvı öterek göğe yükseldi. O gider gitmez ardıç ağacı eski haline dönüştü, ama içi kemik dolu çıkın ortadan yok olmuştu!

Ancak Marlen'cik, kardeşi tekrar canlanmış gibi çok neşeliydi. Eve döndüğünde keyifli keyifli sofraya oturdu, iştahla yemek yedi. Ama kuş uçup gitti ve bir kuyumcunun evine vararak ötmeye başladı:

Annem beni kesince,
Babam da etimi yiyince,
Kemiklerimi Marlen'cik topladı,
Bir çıkına koydu ve sakladı;
Ardıç ağacının altıdır o yer.
Cik cik,

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!

Kuyumcu atölyesinde oturmuş altın zincir yapmaktaydı ki, çatıya konan kuşun ötüşünü dinledi. O kadar güzeldi ki!

Ayağa kalkarak koridoru geçti, bu sırada bir terliğini kaybetti. Derken çorabının teki de kayboldu. Böylece tek çoraplı ve tek terlikli kaldı. Üzerinde önlüğü, bir elinde altın zincir, öbür elinde bir kerpetenle, pırıl pırıl güneşin aydınlattığı sokağa çıktı. Kuşu iyice görebileceği bir yer seçti kendisine.

"Baksana kuş! Ne güzel ötüyorsun sen! Deminki şarkını bir daha söylesene!"

"Olmaz" dedi kuş. "Aynı şarkıyı iki kez yok yere söylemem ben. Elindeki altın zinciri bana verersen söylerim."

"Al zinciri, şu şarkıyı bir daha söyle!"

Kuş gelip altın zinciri sağ ayağına taktıktan sonra kuyumcunun karşısına geçerek ötmeye başladı:

Annem beni kesince,
Babam da etimi yiyince,
Kemiklerimi Marlen'cik topladı,
Bir çıkına koydu ve sakladı.
Ardıç ağacının altıdır o yer.
Cik, cik,

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!

Bu kez kuş oradan uçup havalanarak gitti,

bir kunduracının damına kondu ve ötmeye başladı:

Annem beni kesince,
Babam da etimi yiyince,
Kemiklerimi Marlen'cik topladı,
Bir çıkına koydu ve sakladı.
Ardıç ağacının altıdır o yer,
Cik, cik,

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!

Kunduracı bunu duyunca, kolları yukarı sıvalı gömleğiyle kapı önüne çıktı ve evinin damındaki kuşu görebilmek için, güneş gözünü kamaştırmasın diye elini siper ederek yukan baktı.

"Ne güzel ötüyorsun sen, kuş!" dedikten sonra karısına seslendi:

"Hanım, gel bak, burda bir kuş var, o kadar güzel ötüyor ki!"

Daha sonra kızını, çoluğunu çocuğunu, çırağını, hizmetçisini de çağırdı. Hepsi sokağa çıkıp kuşa baktılar. Hayvan o kadar güzeldi ki! Tüyleri kırmızı ve yeşildi; boyun kısmı altın rengindeydi. Gözleri yıldız gibi parlamaktaydı.

"N'olur, kuş! Şu şarkıyı bir daha söylesene!" dedi kunduracı.

"Olmaz" dedi kuş. "Aynı şarkıyı iki kez yok yere söylemem ben."

"Hanım" dedi adam, "İçeri gir, en üstteki rafta bir çift kırmızı ayakkabı duruyor, al onları getir." Kadın gidip ayakkabıları getirdi.

"Al bakalım kuş, hadi söyle o şarkıyı bir daha!" dedi adam.

Ve kuş ötmeye başladı:

Annem beni kesince,
Babam da etimi yiyince,
Kemiklerimi Marlen'cik topladı,

Bir çıkına koydu ve sakladı.

Ardıç ağacının altıdır o yer.

Cik, cik,

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!

Kunduracı dışarı çıktığında kuş gitmişti bile. Sağ ayağında ayakkabı, sol ayağında altın zincir olduğu halde uçtu, uçtu ... derken bir değirmene geldi. Değirmen takır, tukur, takır, tukur, takır, tukur dönmekteydi. Değirmenin içinde yirmi tane çırak bir değirmen taşı yontmaktaydı: çlik, çlak, çlik, çlak, çlik, çlak!

Bu kez kuş bir ıhlamur ağacına tüneyerek ötmeye başladı:

Annem beni kesince,

Çıraklardan biri bunu duydu.

Babam da etimi yiyince,

İki çırak daha duyarak kulak kabarttı:

Kemiklerimi Marlen'cik topladı,

Bunu da dört çırak işitti;

Bir çıkma koydu ve sakladı.

Derken sadece on üç kişi sürdürdü yontmayı.

Ardıç ağacının altıdır o yer.

Geriye yedi kaldı.

Cik cik,

Derken beş kaldı.

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!

Ve de bir kişi kaldı; o kişi ses çıkarmadan dinledi. Sonra: "Bana bak, kuş!" dedi. "Ne kadar güzel ötüyorsun! Şu son şarkıyı bir daha söylemene!"

"Olmaz" dedi kuş. "Ben bir şarkıyı iki kez yok yere söylemem. Değirmen taşını bana verirsen söylerim!"

"Tamam" dedi çırak. "Taş benim olursa sana veririm."

Öbür çıraklar kuşa, "Sen bir daha söylersen taş onun olacak" dediler.

Bunun üzerine kuş aşağıya indi. Yirmi çırak kaldıraç yardımıyla değirmen taşını kuşun boynuna geçirdi. Kuş boynunda yakalılık varmış gibi o taşla uçarak yine ağaca tünedi ve ötmeye başladı:

Annem beni kesince,

Babam da etimi yiyince,

Kemiklerimi Marlen'cik topladı,

Bir çıkına koydu ve sakladı.

Ardıç ağacının altıdır o yer.

Cik, cik,

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!"

Şarkısı bittikten sonra kanatlarını iki yana açtı; sağ ayağında altın zincir, sol ayağında ayakkabı ve boynundaki değirmen taşıyla babasının yuvasına döndü.

Evde babası, annesi ve Marlen'cik sofraya oturmuşlardı. Babası:

"Oh, kendimi öyle ferahlamış hissediyorum ki!" dedi.

Annesi, "Bana öyle geliyor ki, hava bozacak; korkuyorum" diye karşılık verdi.

Oysa Marlen'cik oturmuş ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordu. Derken kuş uçarak gelip dama kondu.

Babası, "İçim öyle rahatladı ki; dışarıda güneş var. Şu anda sanki eski bir tanıdığı görür gibi

oldum."

"Vallahi ben korkuyorum" dedi karısı. "Dişlerim takırdıyor, sanki damarlarımda bir ateş doluyor."

Ama Marlen'cik bir köşeye çekilmiş, ağlıyordu; gözlerini sildiği mendil sırlıslıklam olmuştu.

Derken kuş ardıc ağacının dalına tüneyerek ötmeye başladı:

Annem beni kesince,

Annesi kulaklarını tıkadı ve gözlerini kapadı; ne bir şey görmek istedi ne de duymak. Ama ezgiler fırtına gibi kulaklarında uğulduyor, gözleri yanıyor, şimşek görmüşçesine kamaşıyordu.

Babam de etimi yiyince,

"Ah, karıcığım" dedi adam. "Çok güzel bir kuş bu, öyle bir ötüyor ki! Güneş dışarıda pırl pırlı hava da sıcacık, ilkbahar çiçekleri gibi mis kokuyor."

Kemiklerimi Marlen'cik topladı.

Marlen'cik başını dizine dayayarak durmadan ağlıyordu. Ama adam, "Ben dışarı çıkıyorum, şu kuşa yakından bakacağım!" dedi. "N'olur gitme!" dedi karısı. "Bana ev yerinden sarsılacak ve alevler içinde kalacakmış gibi geliyor." Ancak adam dışarı çıkarak kuşa baktı.

Bir çıkına koyup sakladı.

Ardıc ağacının altıdır o yer.

Cik, cik,

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!

Bu nağmelerden sonra kuş altın zinciri bırakıverdi; zincir tam adamın boynuna uyacak şekilde düştü. Adam eve girerek:

"Ne iyi bir kuşmuş bu, baksana bana ne güzel bir zincir hediye etti; pırl pırlı!"

Ama karısı çok korktu, tökezlenerek yere yuvarlandı, başındaki şapkası yere düştü. Aynı anda kuş yine ötmeye başladı:

Annem beni kesince,

"Ahh, toprağın bin arşın altında olaydım da, bunu duymayaydım!" diye sızlandı kadın.

Babam da etimi yiyince.

Bu dizeden sonra kadın ölü gibi yere düştü.

Marlen'cik kemiklerimi topladı.

Aynı anda Marlen'cik, "Hani ben de gidip bakayım, bakalım kuş bana bir hediye verecek mi?" diyerek evden dışarı çıktı.

Bir çıkına koyup sakladı.

Kuş ayakkabıyı aşağı attı.

Ardıc ağacının altıdır o yer

Cik, cik,

Ne güzel kuşmuşum ben meğer!

O anda Marlen'ciğin neşesi yerine geldi; yeni kırmızı ayakkabılarını giyerek hoplayıp zıplamaya başladı. Kendi kendine, "Dışarı çıkarken ne kadar üzgündüm, şimdiyse ne kadar neşeliyim! Şu şahane kuşa bak, bana bir çift ayakkabı hediye etti" diye söylendi. Aynı anda yerde yatmakta olan kadın ayağa kalktı; saçları diken diken oldu; sanki yer yerinden oynuyordu.

"Ben de dışarı çıkayım. Belki ben de rahatlarım!" diyerek kapıya yanaştı ve dışarı ilk adımını attığı anda, kuşun aşağıya attığı değirmen taşı kafasını pestile çevirdi.

Bu gürültüyü işiten Marlen'cik ile babası dışarı çıktıklarında, kapı önünde bir ateş, alevler ve yoğun bir duman gördüler. Bu yangın söndükten sonra karşılarına ufak oğlan çıkıverdi. Üçü de güle oynaya eve girerek sofraya başına geçip yemek yediler.

ÜÇ YAPRAK

Vaktiyle fakir bir adam vardı; zamanla biricik oğlunu besleyemez oldu. Bunun üzerine oğlu, "Babacığım, sen artık çalışacak durumda değilsin, ben sana yük oluyorum. Artık buradan gidip kendi ekmeğimi kendim kazanmak istiyorum" dedi ve babasının hayır duasını aldıktan sonra onunla acıklı bir şekilde vedalaştı.

O sırada kral büyük bir savaşa girmişti; oğlan orduya katıldı ve diğer askerlerle birlikte cepheye gitti. Düşmanla karşılaştığında kahramanca çarpıştı. Aslında tehlike büyüktü, her tarafta kurşun yağıyordu, sağda solda arkadaşları hep şehit düşüyordu. Ordu komutanı da ölünce askerler bozguna uğradı. Ama oğlan onları durdurarak hepsine cesaret verdikten sonra, "Vatanımızı düşman eline bırakmayacağız" diye haykırdı. Bunun üzerine ordu onun peşine takılarak düşmanı yendi.

Kral bunu duyunca, yani bu zaferi ona borçlu olduğunu anlayınca, rütbesini yükselterek ve de çok para vererek oğlanı ordunun başına getirdi.

Kralın bir kızı vardı; bu kız çok güzeldi, ama biraz acayıptı. Çünkü müstakbel kocası, "Sen ölürsen ben de seninle canlı canlı mezara girerim" diye söz vermediği sürece hiçbir erkekle evlenmeyecekti! "Beni sevmedikten sonra kocam ne diye hayatta kalsın ki" diyordu.

Ve aynı şeyi kendisi de yapacaktı, yani kocası ölürse o da canlı canlı onun yanına gömülecekti!

Bu tuhaf yemin, o güne kadar evliliğe talip olan tüm erkekleri ürküttü. Ama bizim delikanlı onun güzelliğine o kadar hayran kaldı ki, hiçbir şeye aldırış etmeden onu babasından istedi.

Kral, "Nasıl bir söz vereceğini biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum, ben de onunla birlikte mezara gireceğim. Kendisini o kadar seviyorum ki, o öldükten sonra hayatta kalmışım, neye yarar" diye cevap verdi.

Kral bu işe razı oldu ve görkemli bir düğün yapıldı.

Karı koca bir süre birlikte mutlu yaşadılar. Derken genç kraliçe ağır bir hastalık geçirerek yatağa düştü, hiçbir doktor ona yardım edemedi. O öyle ölü olarak yatarken genç kral verdiği sözü düşününce, diri diri mezara girme düşüncesi onu ürküttü, ama başka çaresi yoktu! Çünkü kayın-pederi kral sarayın tüm kapılarını kapatmış, her birinin başına da nöbetçi koymuştu. Yani oğlan kaderden kaçamazdı!

Derken, kraliçenin saraydaki kabre konulacağı saat geldiğinde kocasını da birlikte aldılar. Kral tüm kapıları kapatıp kilitletti.

Tabutun yanındaki bir masanın üzerine dört tane mum dikilmişti, ayrıca dört somun ekmekle dört şişe şarap konmuştu. Yani oğlan bunları yiyip içtikten sonra ölecekti!

Neyse, böylece bütün bir gün orada kalan oğlan bir yandan derin bir acı ve üzüntü içindeyken, her geçen gün çok az ekmek yedi ve sadece bir yudum şarap içti. Ölümü gitgide yaklaşıyordu.

İşte bu şekilde düşünüp, sağına soluna bakınırken tabutun bulunduğu köşede yavaş yavaş cesede doğru yaklaşan bir yılan gördü. Onun cesedi yiyeceğini düşünen oğlan kılıcını çekerek: "Hayatta kaldığım sürece seni ona yaklaştırmam" diye haykırdıktan sonra onu üçe doğradı.

Bir süre sonra ikinci bir yılan gözüktü; ama yerde yatmakta olan üçe doğranmış öbür yılanı görünce geri çekildi. Ancak az sonra yine geldi; ağzında üç tane yeşil yaprak vardı. Önce ölü yılanın üç parçasını birbirine birleştirerek kesik yerlere birer yaprak yerleştirdi. Derken yılan kımıldamaya başladı ve canlanıverdi; sonra ikisi birden uzaklaşıp gittiler.

Yapraklar yerde kalmıştı; o anda oğlanın aklına bir şey geldi. Yılanı canlandıran yapraklardaki o güç insanda da etkili olabilir miydi?

Yaprakları alarak birini ölünün ağzına, diğer ikisini de iki gözüne koydu. Aynı anda kan damarlarında akmaya başladı; ölünün bembeyaz yüzü pembe bir renk aldı. Ve kadın nefes alarak gözlerini açtı.

"Aman Tanrım, neredeyim ben?" dedi.

"Benim yanımdasın karıcığım" diye cevap verdi oğlan ve olanları anlattı. Sonra ona güçlen-

mesi için biraz şarapla ekmek verdi. Kadın iyice kendine gelince ayağa kalktı. Nöbetçiler duysun da krala haber versin diye ikisi birlikte kapıya vararak yumruklamaya ve bağırmağa başladı.

Kral bizzat geldi ve kapıyı açtı, ikisini de taptaze ve sapasağlam görünce çok sevindi. Artık üzüntüler bitmişti!

Ama genç oğlan yılanın getirdiği üç yaprağı hizmetçilerinden birine vererek, "Şunları benim için iyice sakla, yanından hiç ayırma! Kim bilir, günün birinde lazım olur" dedi.

Yeniden hayata dönen kadında bir değişiklik oldu. Kocasına karşı duyduğu sevgi günden güne azaldı.

Bir süre sonra yaşlı babasını ziyaret amacıyla birlikte bir gemi yolculuğuna çıktıklarında kadın, eşinin göstermiş olduğu büyük aşkı, bağlılığı ve bu uğrunda can vermeye hazır oluşunu falan unutarak geminin kaptanına gönülünü kaptırdı.

Derken kaptanı çağırdı; birlikte, kamarada yatıp uyuyan kocasını başından ve ayaklarından tutup güverteye taşıdılar ve sonra da denize atıldılar.

Bu cinayetten sonra kadın, "Hadi hemen babamın yanına varalım. Kocam için yolda hastalandı, öldü deriz! Ben seni babama o kadar överim ki, benimle evlenmene ve ilerde kral olmana razı olur" dedi.

Ama tüm bunları işiten genç oğlanın sadık hizmetçisi denize gizlice bir filika indirerek efendisini aramaya koyuldu. Öbür hainler yollarına devam etti.

Sadık hizmetçi ölüyü denizden çıkardı, yanında taşıdığı üç yaprağı onun ağzına ve gözlerine yerleştirerek efendisini canlandırdı.

Tüm güçleriyle gece gündüz demeden kürek çektiler ve sandal o kadar hızlı yol aldı ki, diğerlerinden önce yaşlı kralın yanına vardılar.

Kral onun tek başına geldiğini görünce neler olduğunu sordu. Oğlan karısının ihanetini anlatınca yaşlı kral, "Böyle bir şey yaptığına inanmıyorum, ama yakında gerçek ortaya çıkacak" diyerek damadını ve hizmetçisini gizli bir odaya sakladı.

Çok geçmeden gemi karaya yanaştı ve imansız kadın babasının önüne üzgün bir yüzle çıktı.

Kral, "Niye yalnız geldin? Kocan nerede?" diye sordu.

Kadın, "Ah, babacığım, ne kadar üzgünüm bilemezsin! Kocam yolculuk sırasında birden hastalanıverdi ve öldü. Bu cesur ve iyi kalpli kaptan bana destek vermeseydi, ne yapardım bilmem! Kocam ölürken o da yanımdaydı, kendisi anlatsın" dedi.

Kral, "Şu ölüyü ben canlandırırım bari" diyerek gizli odanın kapısını açtı; damadıyla yardımcısı içeri girdiler.

Kocasını gören kadın, yıldırım çarpmışa döndü ve diz çökerek babasından merhamet diledi.

Ama kral "Ne merhameti" dedi. "O senin için ölmeye hazır; seni hayata o döndürdü. Sense onu uykusunda öldürdün! Bu yüzden cezayı çekmelisin!"

Ve sonra kadınla kaptanı dibi delik bir sandala bindirterek denize açılmalarını sağladı; çok geçmeden ikisi de dalgalara gömüldü.

KÖPEK İLE SERÇE

Sahibi çoban köpeğini hep aç bırakıyordu. Hayvan daha fazla dayanamadı ve üzgün üzgün onun yanından ayrıldı.

Sokakta bir serçeye rastladı. Serçe ona:

"Köpek kardeş, niye böyle üzgünsün?" diye sordu.

"Karnım aç, hiçbir şey yemedim" diye cevap verdi köpek.

"Gel kardeşim, benimle şehre gel, seni doyurayım."

Derken birlikte şehre indiler. Bir kasap dükkânının önünde durdular. Serçe "Sen burada kal" dedi köpeğe, "Sana biraz et getireyim."

Ve dükkândan içeri girdi, etrafına bakındı, gagasıyla uzun bir parça eti tezgâhtan aşağı çekti. Köpek eti kaptı ve bir köşeye çekilerek yemeye başladı. Serçe:

"Şimdi başka bir dükkana gidelim, oradan da bir parça et alıp sana vereyim ki, karnın doysun" dedi.

Köpek ikinci parça eti de yedikten sonra serçe "Köpek kardeş, şimdi karnın doydu mu?" diye sordu.

"Ete doydum, ama ekmek istiyorum" diye cevap verdi köpek.

"Onu da ayarlarım, gel benimle" diyen serçe bir iki francalayı gagasıyla raftan düşürdü. Köpek daha fazlasını isteyince bu kez onun önüne bir ekmek düşürdü. Köpek onu da yedikten sonra serçe:

"Köpek kardeş, şimdi doydun mu bari?" diye sordu.

"Evet, şimdi de biraz şehirde dolaşalım."

Birlikte yola düştüler. Ama hava öyle sıcaktı ki, sokağın bir köşesine vardıklarında köpek:

"Ben yorulдум, uyumak istiyorum" dedi.

"Olur, uyu" diye cevap verdi serçe. "Ben de bu arada bir ağaç dalına tüneyeyim."

Köpek sokağın ortasına boylu boyunca uzanıp yattı ve derin bir uykuya daldı. O öyle yatarken iki fıçı şarap taşıyan ve üç ata koşulmuş bir araba çıkageldi. Arabacının atları hiç yana saptırma-dan dosdoğru köpeğin üzerine sürdüğünü gören serçe:

"Heey, arabacı, sakın onu ezme! Yoksa seni fakir kılarım" diye seslendi.

"Beni fakir mi yapacaksın? Hadi ordan sen de!" diyen arabacı, atları kamçıladi ve arabanın tekerleklerini köpeğin üzerinden geçirerek onun ölümüne neden oldu. Bunun üzerine serçe:

"Benim köpek kardeşimi ezdin! Bu senin atına ve karına mal olacak" dedi.

Arabacı, "Pöh, atıma ve karıma nasıl zarar verebilirsin ki sen!" diyerek yoluna devam etti.

Bunun üzerine serçe arabanın örtüsünün altına girerek gagasıyla fıçılardan birinin alt kısmındaki tıpayı gagaladı; ağızı açık kalan musluktan bütün şarap dışarı aktı. Arabacı hiç farkına varmadı. Ama bir keresinde arkasına baktığında fıçıdan şarap damladığını görünce arabadan inip baktı: fıçı boşalmıştı!

"Hâlâ fakirleşmedin mi?" diyen serçe kanat çırparak atın başına kondu, sonra da gagasıyla onun bir gözünü çıkarıverdi. Bunu gören arabacı kazmasını kuşa fırlattı; onu vurmak istedi. Ama serçe uçarak havaya yükselince kazma atın başına çarparak onu öldürdü.

"Vay başıma gelenler, şimdi fakirleştim" diye seslendi.

"Tam fakirleşmedin" dedi serçe.

Arabacı iki atıyla yoluna devam etti. Bu kez serçe yine arabaya dalarak ikinci fıçının tıpasını gagasıyla bozdu; tüm şarap yere aktı. Arabacı bunu görünce:

"Vay başıma gelenler, ama şimdi fakirleştim" diye bağırdı.

"Hâlâ fakir sayılmazsın" diyen serçe ikinci atın başına konarak onun gözlerini de gagaladı. Arabacı kazmasını fırlattı, kuş havalandı ve kazma ata isabet ederek onu öldürdü.

“İşte şimdi fakirleştim”

“Hayır, henüz fakirleşmedin” diyen serçe, üçüncü atın başına konarak gözlerini gagaladı. Arabacı kızgınlığından ne yapacağını bilemedi ve kazmasıyla kuşa saldırdı, ama onu vuramadı, kendi atını öldürdü.

“Şimdi tam fakir kaldım” diye sızlandı.

“Hayır, tam fakir sayılmazsın” diye cevap verdi serçe ve “şimdi göreceksin” diyerek uçup gitti.

Arabacı arabasını bırakarak öfke içersinde eve yayan gitti. Karısına, “Başıma öyle bir talihsizlik geldi ki” diye yakındı. “Şarap aktı gitti, atların üçü de öldü.”

“Sorma bey” diye cevap verdi kadın. “Sen yokken buraya bir kuş geldi, beraberinde de binlerce kuş getirdi; hepsi birden ambara girerek tüm ürünleri yediler.”

Bunun üzerine adam çatı katına çıktı ve orada binlerce kuşun yerde buğdayları yemekte olduğunu gördü; kuşların tam ortasında da o serçe vardı!

Adam “Şimdi tam fakirleştim” diye haykırdı.

“Bu yetmez! Arabacı, bu senin hayatına mal olacak” diyen serçe oradan uçarak havalandı.

Böylece arabacı tüm servetini kaybetmiş oldu. Odasına döndü, sobanın başına geçti. Kızgınlığından yanına varılmıyordu.

Bu sırada serçe pencerenin pervazına konmuştu; oradan:

“Arabacı, bu senin hayatına mal olacak” diye seslendi.

Adam sobanın küreğini kuşa fırlattı, ama isabet ettiremedi, pencerenin camını kırdı. Öfkeyle sobanın başına oturunca serçe:

“Arabacı, bu senin hayatına mal olacak” diye yineledi.

Adam öfkeden çılgına döndü, önce sobayı devirdi, kuş bir köşeden öbür köşeye uçtu; evdeki tüm eşyalar, mutfak takımları, ayna, sıralar, yemek masası ... hepsi altüst oldu, duvarlar hep çizildi.

Karısı “Onu öldüreyim mi?” diye sordu.

“Hayır” dedi adam. “Bu ona az gelir, ben onu boğazlayarak öldüreceğim! Yakala onu, önce sen sık boğazını.”

Ama serçe kanat çırpıp çırpıp gelip adamın ağızına kondu; kafasını uzatarak şöyle seslendi:

“Arabacı, bu senin hayatına mal olacak.”

Adam kazmayı karısına uzatarak, “Hanım, vur şu ağızımdaki kuşa, öldür onu” dedi.

Kadın vurdu, ama kuşa isabet ettiremedi, onun yerine kocasının kafasına vurdu; adam yere düşerek öldü. Serçe de oradan uçup gitti.

VAFTİZ BABA AZRAİL

Fakir bir adamın on iki tane çocuğu vardı. Adamcağız onları doyurabilmek için gece gündüz çalışıyordu. On üçüncü çocuğu da dünyaya geldikten sonra ne yapacağını bilemedi. Şehre inerek karşısına ilk çıkacak adamdan vaftiz babası olmasını isteyecekti. Karşısına ilk çıkan Tanrı oldu. O, adamın niyetini bildiği için şöyle dedi: "Bana bak zavallı adam, sana acıdım. Senin çocuğunun vaftiz babalığını ben yapayım. Ona iyi bakarım ben."

Adam "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Yüce Tanrı'yım."

"O zaman seni vaftiz babası yapmam, çünkü sen zenginleri besliyorsun, fakirleri açlığa terk ediyorsun" dedi adam, ama aslında Tanrı'nın zenginliği ve fakirliği nasıl bir adaletle paylaştığından haberi yoktu.

Neyse, adam oradan ayrıldı. Derken karşısına şeytan çıktı.

"Başka yerde arayıp durma. Beni çocuğunun vaftiz babası yaparsan ona dünyanın altınını veririm, rahat eder" dedi. Adam "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben şeytanım."

"O zaman seni vaftiz babalığına almam. Çünkü sen insanları hep aldatıyor ve baştan çıkarıyorsun."

Adam böyle diyerek yoluna devam etti. Derken bu kez ince bacaklı Azrail'le karşılaştı. Azrail ona, "Beni vaftiz babalığa al" dedi.

"Sen kimsin?"

"Ben Azrail'im; fakir zengin demeden herkesin canını alırım."

"Doğru, sen hiç ayırım yapmadan, kim fakirmiş kim zenginmiş diye sorgulamadan herkesin canını alıyorsun. Onun için oğlumun vaftiz babası sen ol."

"Ben senin çocuğunu zengin yapıp ünlü kılacağım; benim dostum olanın hiçbir eksiği kalmaz."

"Gelecek pazar vaftiz ayını var, sen de vaktinde orada ol."

Ve Azrail sözünde durarak vaktinde geldi ve çocuğun vaftiz babası oldu.

Çocuk büyüdü ve bir gün vaftiz babası çıkagelerek onu yanına aldı. Bir ormana götürdü ve şifalı bir otu göstererek "İşte sana vaftiz babanın armağanı!" dedi. "Seni ünlü bir doktor yapacağım. Ne zaman bir hastaya çağrılсан ben de beraber geleceğim. Hastanın başucunda durursam hiç çekinmeden o hastayı iyileştireceğini söyle ve ona şu şifalı ottan biraz ver ki, iyileşsin! Ama yatağın ayak ucunda durursam, anla ki o hasta benimdir, yani onun canını alacağım! Dünyada hiçbir doktor artık onu iyileştiremez. Sakın benim iznim olmadan o sebzeyi kullanmaya kalkışma haa, yoksa başın belaya girer!"

Çok geçmeden genç doktorun ünü bütün dünyaya yayıldı. Herkes onun hakkında "Hastaya bir bakıyor, iyileşip iyileşmeyeceğini hemen anlıyor" diye konuşuyordu.

Ve dünyanın her köşesinden ona hasta yağıyordu ya da onu hastaya çağırarak bol bol para veriyorlardı. Kısa zamanda zengin olup çıktı. Derken bir gün kral hastalandı ve onu çağırarak iyileşip iyileşmeyeceğini sordu. Doktor hastaya yaklaştığında baktı ki, Azrail yatağın ayakucunda duruyor. Yani yapılacak bir şey yok!

"Azrail'i bir kere aldatsam kızmaz herhalde" diye düşündü doktor. "Benim vaftiz babam olduğuna göre beni affeder. Bir deneyeyim bakalım."

Hastayı kaldırarak başını ayak ucuna getirdi, böylelikle Azrail kendiliğinden hastanın başucunda durmuş olacaktı. Daha sonra hastaya sebze verdi ve adam iyileşiverdi.

Ama Azrail doktorun yanına yaklaşarak surat astı ve onu parmağıyla tehdit etti.

"Beni aldattın! Vaftiz baban olduğum için bu kez seni affediyorum, ama bir daha böyle bir şey

yaparsan hiç dinlemem, yakana yapışırım ve senin canını alırım!" dedi.

Derken kralın kızı ağır bir hastalığa yakalanarak yatağa düştü. O, kralın dünyadaki tek çocuğuydu. Gece gündüz ağlamaktan kralın gözleri kör oldu. Kızını iyileştirecek kimseye onu eş olarak vereceğini ve de tacını onun ayaklarına sereceğini ilan etti.

Doktor vaftiz babasının uyarılarını dinlemeliydi aslında. Ama hastanın yatağına yaklaştığında kralın kızının güzelliği ve onun eşi olma şansı tüm uyarıları unutmaya neden oldu. Azrail'in kızgın bakışlarını ve sıksa elini havaya kaldırışını görmezlikten geldi. Sonra kızı kaldırarak başını ayakucuna getirdi. Sonra ona şifalı ottan verdi. Az sonra yanakları kızaran kız adeta yeniden canlandı.

İkinci kez aldatıldığını gören Azrail uzun adımlarla doktora yaklaşarak ona, "Bu iş burada biter, şimdi sıra sana geldi" diyerek buz gibi elleriyle onu öyle bir yakaladı ki, oğlan karşı gelemedi.

Ve Azrail onu yeraltı cehennemine götürdü. Oğlan orada binlerce, ama binlerce mumun yanmakta olduğunu gördü. Mumların kimi çok büyük, kimi orta boylu, kimiye çok küçüktü. Her an birkaçı sönüyor, sonra birkaçı yanıyordu; yani o alevcikler hep değişiyordu.

"Görüyor musun?" dedi Azrail, "Bunların hepsi insanların hayat ışığı! En büyük olanlar çocuklara, orta boydakiler evlilerle olgun yaştakilere, küçükler de yaşlılara ait. Ama çocuklarla gençlerin de mumları bazen küçük olabiliyor."

"Benim mumumu gösterebilirsin!" dedi doktor; oldukça büyük bir mum bekliyordu. Azrail ona neredeyse sönmekte olan bir mum göstererek "İşte bu seninki!" dedi.

Çok korkan doktor "Ama babacığım" dedi, "Hatırım için bana yeni bir mum yak ki, kral olayım ve prensesle evleneyim!"

"Bunu yapamam" diye cevap verdi Azrail. "Yeni mum dikmeden önce eskisinin sönmesi lazım."

"Öyleyse eskisi sönerken sen de yeni bir mum dikip yakıver" diye yalvardı doktor. Azrail onun isteğini yerine getirir gibi yaptı ve yepyeni uzun bir mum getirdi. Ama öcünü almak için onu bilerek yakmadı. Mum kendiliğinden düştü. Aynı anda da doktor yere kapaklandı, kendi kendine Azrail'in eline düşmüş oldu.

JORİNDE İLE JORİNGEL

Vaktiyle koskoca bir ormandaki eski bir sarayda tek başına bir kocakarı yaşıyordu; aslında bu kadın bir büyücüydü. Gündüzleri ya kedi ya da baykuş kılığına giriyor, ama akşam oldu mu da normal bir insana dönüşüyordu.

Vahşi hayvanlarla kuşları tuzağa düşürüyor, onları kesip kızartıyordu hep. Biri saraya yüz adım yaklaştı mı, sesini kesiyor ve yeni gelen konuşuncaya kadar yerinden hiç kıpırdamıyordu. Ama o alana tertemiz bir kız yaklaştığında hemen onu bir kuşa dönüştürerek kafese koyuyor, sonra da o kafesi saraydaki bir odaya taşıyordu. Şimdiye kadar içinde çok ender kuşların bulunduğu yedi bin kafes biriktirmişti kocakarı.

Neyse; o zamanlar Jorinde adlı bir kız vardı; bütün öbür kızlardan daha güzeldi. Bu kız Joringel adındaki çok yakışıklı bir delikanlıyla nişanlandı. İkisi de birbirinden çok hoşlanıyordu. Bir gün rahat rahat konuşabilmek için birlikte ormana gittiler.

Joringel kıza, "Dikkat et, sakın saraya çok yaklaşma" dedi.

Güzel bir akşamdı, batmakta olan güneşin ağaç gövdeleri arasından sızan ışınları, ormanın derinliğindeki yeşil bitkileri aydınlatıyor; kayın ağacına tüneyen kumrular hüzünlü hüzünlü gurluyordu.

Derken Jorinde ağlayıp sızlanmaya başladı; Joringel de sızlandı.

İkisi de sanki öleceklermiş gibi öyle üzgündüler ki! Etrafa bakındılar, ama şaşırıp kaldılar, çünkü eve dönecekleri yolu bilmiyorlardı.

Dağın üzerindeki güneş neredeyse batmak üzereydi.

Derken Joringel çalılıklar arasından sarayı çeviren eski surları o kadar yakınında görüverdi ki, dehşete düşerek ölecek gibi oldu. Jorinde de bir şarkı tutturdu:

Kırmızı gerdanlı kuşum,
Ben de bir kuş olmuşum,
Duyur bunu kumruya,
O da ötsün doya doya.

Joringel, Jorinde'ye baktı; kız bir bülbüle dönüşmüştü ve durmadan "Cik-cik-cikcik-cik!" diye ötüyordu.

Onun etrafında gözü kanlı bir baykuş dönerek üç kez "Huuu! Huuu! Huuu!" diye çığlık attı.

Joringel yerinden kıpırdıyamadı, sanki taş kesilmişti; ağlayamadı ve konuşamadı; ne elini ne de ayağını kıpırdatabildi.

Derken güneş battı; baykuş bir çalılığa tünedi ve az sonra kambur bir kocakarı çıkageldi. Zayıftı, rengi sapsarıydı, koskocaman ve kıpkırmızı gözleri, çarpık ve ucu alt çenesine kadar uzanan bir burnu vardı. Bir şeyler mırıldandı, sonra bülbülü yakaladığı gibi avucunda taşıyarak götürdü. Joringel hiçbir şey diyemedi; ne elini kıpırdatabildi ne de ayağını. Bülbül gitmişti işte!

Derken kocakarı geri geldi ve boğuk bir sesle: "Merhaba yiğidim, Ay ışığı sepete vurduğu anda özgürsün" dedi.

Az sonra Joringel özgür kaldı. Hemen kocakarının ayaklarına kapanarak ondan Jorinde'yi geri getirmesini istedi. Ama kadın ona asla sahip olamayacağını söyledikten sonra çekip gitti.

Oğlan onun arkasından seslendi, sızlanıp durdu, ama nafi! Daha sonra oradan ayrılarak tanımadığı bir köye vardı. Orada uzun süre kalarak hep koyun güttü. Sık sık sarayın etrafında dolaşiyor, ama ona hiç yaklaşmıyordu.

Derken bir gece bir rüya gördü. Kıpkırmızı bir çiçek buluyordu; bu çiçeğin tam ortasında kocaman ve çok güzel bir inci vardı. O çiçeği kopararak saraya gidiyor ve onu dokundurduğu

her kişi yakalandığı büyüden kurtuluveriyordu! Ve aynı rüyada bu yolla Jorinde'yi de kurtardığını gördü.

Ertesi sabah uyanınca dağ taş demeden her yerde böyle bir çiçek aradı. Bu arayış dokuz gün sürdü. Dokuzuncu günün sabahında kıpkırmızı çiçeği buldu; ortasında dünyanın en güzel incisi vardı! O çiçeği saraya varıncaya kadar, gece gündüz hep yanında taşıdı.

Saraya yüz metre kala durmadı, saray kapısına kadar gitti ve çiçeği ona dokundurur dokunduramaz kapı açıldı; Joringel çok sevindi.

İçeri girdi, avludan yürüdü. Kuşların bulunduğu yere gelince kulak kabarttı, derken o sesleri duydu. Salona geçti ve orada büyücüyü buldu; kocakarı binlerce kuşa yem vermekteydi. Joringel'i görünce fena halde bozuldu, bağıırıp çağırđı, küfürler yağdırdı, ama oğlana iki adımdan daha fazla yaklaşamadı.

Joringel kuşların yanına vararak kafeslere baktı. Yüzlerce bülbül vardı! Bunların arasında sevgilisi Jorinde'yi nasıl bulacaktı?

Böyle düşünüp dururken bir ara kocakarının, çaktırmadan bir kafes alıp kapıya doğru gittiğini gördü. Hemen peşinden giderek çiçeğiyle hem kafese hem de kocakarıya birer kere dokundu.

İşte o andan itibaren kocakarı büyü yapamaz hale geldi.

Jorinde orada öylece durmuştu ve her zamankinden daha da güzeldi; hemen sevgilisinin boynuna atıldı.

Oğlan öbür kuşları da serbest bıraktı; hepsi birer kız oluverdi.

Daha sonra Jorinde'yi yanına alarak eve döndü ve ikisi de ölünceye kadar mutlu yaşadı.

SİHİRLİ KUŞ

Vaktiyle bir büyücü vardı, dilenci kılığına girerek kapı kapı dolaşıp dileniyor ve hep güzel kızlara göz koyuyordu. Onları alıp nereye götürdüğünü de kimse bilmiyordu.

Bir gün üç kızı olan bir adamın evinin kapısını çaldı. Büyücü dilenci kılığındaydı ve sırtında, sadakaları içine attığı bir küfe vardı. Biraz yemek dilendi. En büyük kız dışarı çıktı, bir parça ekmeği vermek isterken büyücü ona dokunuverdi ve anında küfeye attı. Sonra hızlı adımlarla oradan uzaklaştı ve kızı ormanın derinliklerindeki evine götürdü.

Evin içi çok güzel döşenmişti. Kıza istediği her şeyi verdikten sonra, "Burada benim yanımda yaşamak hoşuna gidecek şekerim! Canın ne isterse söyle, hemen yerine getireyim" dedi.

Birkaç gün geçtikten sonra da, "Benim gitmem gerek, kısa bir süre için seni yalnız bırakacağım. İşte evin anahtarları, her yeri dolaş, dolaş, ama şu küçük anahtarın açacağı kapıyı sakın açma! Bunu sana ömür boyu yasaklıyorum" dedi.

Ve ona bir yumurta vererek, "Bu yumurtayı bana sakla, en iyisi hep yanında taşı. Eğer kaybedersen başın belaya girer, ona göre" diye ekledi.

Kız yumurtayla anahtarları alarak kendisine söylenenleri yerine getireceğine söz verdi.

Adam gittikten sonra kız evi baştan aşağı gezdi, bakmadığı yer kalmadı. Odalar altın ve gümüşle döşenmişti, böylesine muhteşem bir ev görmemişti.

Sonunda, girmesi yasaklanan kapının önüne geldi. Önce geçip gitmek istedi, ama sonra merakını yenemedi. Kapının kilidine baktı, sıradan bir kilitti. Anahtarı sokarak biraz çevirdi, kapı açıldı!

Ama içeri girdiğinde ne görsün?

Odanın ortasında kocaman ve kanlı bir küvet vardı, içinde de parçalanmış insan eti! Yanında koskoca bir ağaç kütüğü ve kanlı, parlak bir balta.

Kız öylesine korktu ki, elindeki yumurta kayarak plop! diye yere düştü. Onu hemen yerden alarak üzerindeki kanı temizledi, ama nafile! Leke yeniden belirliyordu. Tekrar yıkadı, kazıdı, ama bir türlü çıkaramadı.

Fazla uzun sürmedi, adam eve döndü. İlk işi anahtarla yumurtayı istemek oldu. Kız onları verdi, ama elleri titriyordu. Adam yumurtanın üzerindeki kırmızı lekeyi hemen gördü ve kızın kanlı odaya girdiğini anladı.

"Beni dinlemedin, odaya girdin ha! Artık istesen de istemesen de senin yerin orası. Mahvoldun sen artık" dedi.

Ve onu yakaladığı gibi yere fırlattı, saçlarından tutarak kafasını kütüğe yerleştirdikten sonra baltayla uçurdu. Akan kanlar yerleri suladı. Sonra kızın kalan gövdesini küvete tıktı.

"Şimdi İkinciye gidip alayım" diye söylenen büyücü yine dilenci kılığına girerek aynı evin önünde dilenmeye başladı.

Ortanca kız ona ekmeği verdi, ama büyücü onu da ilki gibi kapana kısırdı. Bir dokunuşuyla sepetine attıktan sonra alıp götürdü. Ablasının başına gelenler aynen onun da başına geldi. O da merakını yenemeyerek kanlı odanın kapısını açtı ve içeri baktı. Adam geri döndüğünde de hayattandı.

Büyücü üçüncü kızı da kapana düşürmek istedi. Ama bu kız hem akıllıydı hem de kurnaz!

Adam ona yumurtayla anahtarı verip evden ayrılır ayrılmaz küçük kız önce yumurtayı iyi bir yere sakladı. Evin her tarafını gezdikten sonra yasak odaya geldi. Ah, bir de ne görsün! Her iki kardeşinin paramparça olmuş vücutları bir küvete doldurulmuştu! Genç kız o parçaları bir araya topladı: başları, vücutları, kolları ve bacakları. Hiçbir eksik kalmamacasına hepsini birleştirdiği anda her iki kardeşinin gözleri açıldı ve ikisi de canlandı. Kardeşler sevinerek kucaklaştılar.

Adam eve döner dönmez anahtarla yumurtayı istedi. Yumurtada kan lekesi göremeyince, "Sen sınavı geçtin, karım olacaksın" dedi.

Ama artık kız üzerinde hiçbir etkileyici gücü kalmamıştı ve kız ne derse onu yapmak zorundaydı.

"Hadi o zaman, önce annemle babama bir fiçı altın götür, o fiçiyı sırtında sen taşıyacaksın. Ondan sonra düğün gününü kararlaştırırız" dedi kız.

Sonra bir odaya sakladığı kardeşlerinin yanına vararak, "Şu anda sizleri kurtarmamın tam zamanı; o kötü herif sizleri sırtında taşıyacak. Ama eve varır varmaz bana yardım gönderin" diye ekledi.

Sonra onları fiçiyı koyarak üzerini altınla doldurdu; öyle ki, içinde ne olduğu görünmüyordu. Daha sonra adamı çağırarak şöyle dedi: "Hadi yüklen bakalım şu küfeyi, ama sakın yolda durup dinlenmeye kalkışma. Ben burada pencereden bakıp seni izleyeceğim!"

Büyücü küfeyi sırtladıktan sonra yola koyuldu; ama yükü o kadar ağırdı ki, kan ter içinde kaldı. Yere oturarak biraz dinlenmek istedi, ama aynı anda küfenin içinden bir ses yükseldi: "Pencereden bakıyorum, yere oturmuşsun. Haydi kalk, yoluna devam et!" Adam karısının seslendiğini sandı ve tekrar yola çıktı. Bir ara yine oturup dinlenmek istedi, ama aynı sesi duydu: "Pencereden bakıyorum, yere oturmuşsun. Haydi kalk, yoluna devam et!"

Yani ne zaman durup mola vermeye kalksa hep aynı sesi duydu. Sonunda oflayıp pufalayarak sırtındaki iki kız ve altınla baba evine vardı.

Öte yandan en küçük kız düğün hazırlıklarına başlayarak büyücünün dostlarını davet etti. Sonra daha önce öldürülenlerden birinin sırttan kellesini alarak bir takı iliştirdikten sonra bir çelengin üzerine oturttu. Onu tavan arasındaki bir pencereye getirip dışarı bakıyormuş gibi yerleştirdi. Tüm bunları yaptıktan sonra kendisini bir bal fiçisine batırdı, ardından kuştüyünden yatağı keserek açtı ve kıvrılıp içine yattı; artık harikulade bir kuş gibi görünüyordu ve kimse onu tanıyamazdı.

Sonra evden dışarı çıktı; yolda düğüne davet edilenlerden birkaçına rastladı. Gelenler şu soruyu sordular:

Sihirli kuş, nerden çıktın sen?

Sihirli evden kaçtım ben.

Senin ne işin vardı orda?

Hiç sormayın, başım darda.

Baksanıza, büyücünün karısı yukarıda!

Derken ağır ağır eve dönmekte olan büyücüyle karşılaştı. O da aynı şeyi sordu ve aynı yanıtı aldı.

Sihirli kuş, nerden çıktın sen?

Sihirli evden kaçtım ben.

Senin ne işin vardı orda?

Hiç sormayın, başım darda;

Baksanıza, büyücünün karısı yukarıda!

Büyücü başını kaldırıp yukarı baktı ve temizlenmiş ölü kafasını görünce bunu müstakbel karısı sandı ve başını eğerek onu dostça selamladı.

Ama içi davetlilerle dolu eve girince, gelini kurtarmak amacıyla gelmiş olan hısım ve akrabalarla karşılaştı. Onlar kimse kaçmasın diye evin bütün kapılarını kapadıktan sonra büyücüyü güruhuyla birlikte ateşe verdiler.

ELSİZ KIZ

Bir değirmenci zamanla fakir düştü ve elinde değirmeniyle bir elma ağacından başka bir şey kalmadı. Günün birinde odun toplamak için ormana gitti. Orada daha önce hiç görmediği bir adamla karşılaştı. Adam ona, "Ne diye odun kesmekle uğraşıyorsun, değirmenin arkasında duranı bana vereceğine dair bir kâğıt imzalarsan seni zengin ederim!" dedi. "Değirmenin arkasında elma ağacından başka ne var ki?" diye düşünen değirmenci kâğıdı imzaladı. Adam gülererek "Uç yıl sonra gelip bana ait olan şeyi alacağım!" dedi.

Değirmenciyi eve döndüğünde karısı karşıladı. "Baksana bey, evimize bu zenginlik nereden geldi? Her tarafta sandık var ve hepsinin içi tıka basa dolu; buraya hiç kimse girmedi, peki nasıl oldu bu iş?" diye sordu.

Adam cevap verdi: "Bunu ormanda rastladığım adam yaptı. Bana büyük bir hazine verecekmiş. Buna karşılık ben ona evin arkasında duran şeyi vereceğime dair bir kâğıt imzaladım. Orada elma ağacından başka bir şey yok. Onu versek ne çıkar ki?"

"Eyvah" dedi kadın, "O adam şeytandı. Elma ağacını kastetmedi, o sırada evin arkasında duran, sonra avluya geçen kızımızı kastetti."

Değirmencinin kızı çok güzel, çok namuslu ve çok dindardı. Şeytanın onu alma zamanı gelip çattığında elini yüzünü yıkayarak etrafına tebeşirle bir daire çizdi.

Şeytan o gün erkenden çıkageldi, ama dairenin içine giremedi. Öfkeyle değirmenciyeye çattı ve "Kızının eline su değmesin, yoksa etkili olamıyorum!" dedi.

Değirmenci korktu ve söyleneni yaptı.

Ertesi sabah şeytan yine geldi; ama kız ellerini kutsanmış suyla yıkamış ve arınmıştı. Şeytan yine ona yaklaşamayınca değirmenciyeye bağırdı: "Kes onun ellerini, yoksa ona hiç yaklaşamayacağım!"

Değirmenci çok korktu ve şöyle cevap verdi: "Kendi kızımın ellerini nasıl keserim ben!"

Şeytan tehdit savurdu: "Bunu yapmazsan onun yerine seni alır giderim, çünkü sen bana ait sin artık!"

Değirmenci çok korkarak sözünü tutacağını söyledi. Kızının yanma vararak, "Bak kızım, senin her iki elini kesmezsem şeytan gelip beni alacakmış. Ben de çok korktum ve ona söz vermiş bulundum. Bana yardım et ve sana kötülük ettimse beni affet!" dedi.

"Babacığım, ben senin çocuğum. Ne istersen onu yap!" diyen kız ellerini uzattı ve onları kestirtti.

Şeytan üçüncü kez çıkageldi, ama kız o kadar uzun zaman ağlayıp gözyaşı döktü ki, eli yüzü sıırılsıklam oldu ve böylelikle arındı!

Bunun üzerine şeytan da yumuşadı ve kızın üzerindeki tüm haklarını kaybetti.

Değirmenci kızına, "Senin sayende çok zengin oldum. Şimdi söyle, sana ne istersen alayım" dedi.

"Ben burada artık duramam, gideceğim. Nasıl olsa bana acıyan çıkar!" diye cevap verdi kız.

Gün ağarırken kesik ellerini sırtına bağlayarak yola çıktı ve gece oluncaya kadar bütün gün yürüdü.

Derken bir saray bahçesine geldi. Ay ışığında bu bahçenin meyve ağaçlarıyla dolu olduğunu gördü. Ama bahçeye giremedi, çünkü bahçenin etrafı suyla çevriliydi. Bütün gün yol aldığı ve ağzına tek bir lokma koymadığı için karnı çok acıkmıştı. "Şu bahçeye girebilsem de biraz meyve yiyip açlığımı gidersem!" diye düşündü. Yere diz çökerek Tanrısına yalvardı.

Derken gökten bir melek inerek ona sudan geçmesi için bir savak yaptı; böylece çimler kuru-
du ve kız onların üstünden yürüyerek bahçeye girdi. Melek de onunla birlikte geldi.

Kız bir armut ağacı gördü, ama üzerindeki armutlar sayılıydı. Ağaca yaklaştı, açılığını gider-
mek için armutlardan birini kopardı; daha fazlasını değil!

Bahçıvan bunu gördü, ama kızın yanındaki meleği fark edince kızın cin olduğunu sanarak
sustu. Ne birini çağırdı ne de cinle konuştu. Kız da armudu yiyerek karnını doyurduktan sonra
bir çalılığa saklandı.

Ertesi sabah kral bahçeye inerek armutları saydı ve armutlardan bir tanesinin eksildiğini gör-
dü. Bahçıvana eksik armudun nerede olduğunu sordu. Ağacın dibine de düşmemişti, ortada
yoktu işte!

Bunun üzerine bahçıvan, "Dün gece bir cin geldi, elleri yoktu; armudu ağzıyla koparıp yedi"
dedi.

"Peki bu cin suyu nasıl aştı? Armudu yedikten sonra nereye gitti?" diye sordu kral.

"Gökten beyazlara bürünmüş bir melek indi. Bir savak yaptı, sular çekildi; böylece cin çimlere
basa basa bahçeye girdi. Bu yüzden korktum; soru sormadım, kimseye de seslenemedim" diye
cevap verdi bahçıvan.

"Söylediklerin doğruysa bu gece nöbete ben geçeceğim" dedi kral.

Hava kararınca kral bahçeye indi. Yanında da bir papaz vardı; cinle o konuşacaktı. Üçü bir-
likte ağacın altına oturarak dikkat kesildiler.

Kız tam gece yarısı saklandığı çalılıktan çıkarak armut ağacına yanaştı ve ağızıyla bir armut kopardı; yanında da beyazlara bürünmüş melek vardı.

Papaz öne çıkarak seslendi: "Seni Tanrı mı gönderdi, yoksa bu dünyanın adamı mısın? Cin misin, insan mısın?"

Kız cevap verdi: "Ben cin değilim, zavallı bir kızım. Herkesin terk ettiği, ama Tanrı'nın yalnız bırakmadığı bir kızım ben."

"Seni herkes yalnız bırakmışsa, ben bırakmam!" diyen kral onu alarak sarayına götürdü. Kız o kadar namuslu ve o kadar güzeldi ki, kral ona hemen âşık oldu. Ona gümüşten eller yaptırttı, sonra da onunla evlendi.

Bir yıl sonra kral savaşa gitmek zorunda kaldı. Gitmeden önce genç kraliçesi için annesine şöyle emretti: "Loğusa olursa ona iyi bak ve bana hemen bir mektupla bildir!"

Nitekim kraliçe bir oğlan doğurdu. Kralın yaşlı annesi bu sevinçli haberi krala mektupla bildirdi. Haberci yola çıktı, ama uzun bir yol kat ettikten sonra bir dere kenarında biraz dinlendi. Bu sırada şeytan çıkageldi ve mektubu bir başkasıyla değiştirdi; ikinci mektupta kraliçenin dünyaya bir ucube getirdiği yazılıydı. Kral dehşet içinde kaldı, çok üzüldü ve cevap olarak kendi gelinceye kadar kraliçeye iyi bakmalarını yazdı.

Bu mektubu alan haberci yola çıktı, ama aynı yerde yine dinlenip uyuya kaldı. Şeytan yine ortaya çıktı, mektubu yine değiştirdi; bu mektupta kraliçenin çocuğuyla birlikte öldürülmesi isteniyordu.

Kralın yaşlı annesi ağlamaya başladı; yok yere suçsuzların kanı akıtılacaktı! O gece bir dişi geyik yakalattı, gözlerini ve dilini çıkarttıktan sonra onları sakladı. Sonra kraliçeye dönerek, "Seni kralın emrettiği gibi öldürtmem, ama burada daha fazla kalamazsın. Al çocuğunu buraldan uzaklaş ve sakın geri dönme!" dedi.

Çocuğu annesinin sırtına bağladı ve zavallı kraliçe ağlamaklı gözlerle oradan ayrıldı. Koskocaman, balta girmemiş bir ormana vardı; diz çökerek Tanrısına yalvardı. Derken Tanrının bir

meleği gökten inerek onu, üzerinde "Burada oturan herkes özgürdür" yazılı ufacak bir eve götürdü. Evin içinden beyazlara bürünmüş genç bir bakire çıktı ve "Hoşgeldiniz kraliçem!" diyerek onu karşıladı. Sirtına bağlı olan çocuğu çözdü ve emzirmesi için ona verdi, sonra bebeği alıp minicik yatağına yatırdı.

"Kraliçe olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordu genç anne.

"Ben bir meleğim. Beni Tanrı gönderdi; sana ve bebeğine bakmam için!" diye cevap verdi beyazlı kadın.

Genç kraliçe bu evde yedi yıl yaşadı; kendisine iyi bakıldı ve dini bütün olduğu için Tanrı'nın inayetiyle kesik elleri yeniden çıktı.

Sonunda kral savaştan döndü ve ilk iş olarak karısını ve çocuğu görmek istedi. Ama yaşlı annesini ağlar buldu.

"Sen ne kötü kalpli adamsın! Nasıl bir mektup yazdın bana? İki tane masumu öldürteyimmişim!" diyerek şeytanın değiştirdiği mektupları gösterdi. "Ben de ne emrettinse onu yaptım!"

Kanıt olarak da ona geyiğin dilini ve gözlerini gösterdi. Bunun üzerine kral, ölen karısı ve oğlu için hümgür hümgür ağlamaya başlayınca annesi onun bu haline acıdı.

"Hadi hadi sevin, o yaşıyor. Ben bir dişi geyik bulup onun diliyle gözlerini çıkarttım; çocuğunu da eşinin sırtına bağlayıp onları gönderdim. Bana bir daha geri dönmeyeceğine dair söz verdi, çünkü sen çok kızmıştın!" dedi.

"Gece gündüz demeden yollara düşeceğim. Sevgili karımı ve çocuğumu buluncaya kadar ne yiyeceğim ne de içeceğim! Umarım şimdye kadar açlıktan ölmemişlerdir!" diye cevap verdi kral.

Yedi yıl boyunca onları her taşın altında, her mağarada aradı. Bulamayınca da öldüklerini sandı. Bu süre içinde yemedi içmedi, ama Tanrı onu hayatta tuttu. Sonunda büyük bir ormana geldi. Orada ufacak bir ev buldu; kapısının üzerindeki tabelada "Burada oturan herkes özgürdür" yazıyordu. Derken evin içinden beyazlara bürünmüş bakire çıktı. Kralın elinden tuttu ve "Hoşgeldiniz kral hazretleri!" diyerek ona nereden geldiğini sordu.

"Yedi yıldan beri dolaşıp duruyorum, karımla çocuğumu arıyorum, ama bir türlü bulamıyorum" diye cevap verdi kral.

Melek ona yiyecek içecek bir şeyler veriyse de kral istemedi. O kadar yorgundu ki, sadece dinlenmek istiyordu. Yüzüne bir örtü çekti.

Bunun üzerine melek, 'Acıçekenler' adını taktığı kraliçe ve oğlunun bulunduğu odaya geçti ve kadına "Çocuğunu al, dışarı çık, kocan geldi!" dedi.

Kadın kocasının bulunduğu odaya girdi. Bu sırada kralın yüzündeki örtü yere düştü. Kadın oğluna, "Acıçeken, örtüyü yerden al, yine babanın yüzüne ört!" dedi. Çocuk istenileni yaptı.

Bu sırada kral uyanıverdi ve yine örtüyü düşürdü. Bu kez oğlanın sabrı tükendi ve "Anneciğim, ben nasıl babamın yüzünü örtebilirim? Benim bu dünyada babam yok ki! Ben şimdye kadar baba olarak gökteki Tanrı'yı tanıyorum. Sen bana en sevgili babamızın gökteki Tanrı olduğunu söylememiş miydin? Bu yabancı adam kim, ne bileyim ben! Benim babam değil bu" dedi.

Bunları işiten kral doğrularak kadına kim olduğunu sordu. "Ben senin karınım, bu da senin oğlun 'Acıçeken!' " diye cevap verdi kadın.

Kral onun ellerine bakarak "Benim karımın elleri gümüşlendi" dedi.

Karısı cevap verdi: "Tanrı bana acıdı ve ellerimi geri verdi" dedi. Yan odadan gümüş ellerini alıp getirerek ona gösterdi. O zaman kral karşıdakilerin gerçekten kendi karısıyla oğlu olduğunu anladı ve "Şimdi içim rahat etti!" dedi.

Ve hep birlikte yaşlı annesinin evine gittiler. Herkes bayram etti. Kral ve kraliçe bir kez daha düğün yaptılar ve ömürlerinin sonuna kadar da mutlu yaşadılar.

HANSEL İLE GRETTEL

Büyük bir ormanın kenarında, karısı ve iki çocuğuyla fakir bir oduncu oturuyordu; çocuklardan erkek olanının adı Hansel, küçüğününki de Gretel'di. Oduncu kıt kanaat geçiniyordu ve işsizdi; bir keresinde ülkede büyük bir kıtlık olduğu için adamcağız ekmek parası kazanamaz olmuştu.

Bir akşam yatağa yattığında, sıkıntıdan sağa sola dönüp durdu. Sonra karısına, "Ne olacak bizim halimiz? Zavallı çocuklarımızı besleyemiyoruz; kendimizi bile doyuramıyoruz" dedi. "Dinle beni bey..." diye cevap verdi karısı. "Yarın erkenden çocukları ormanın hiç balta girmemiş kısmına götürürüz. Orada onlara ateş yakar ve birer parça ekmek bırakırız; sonra da işimize bakarak onları yalnız bırakırız. Onlar evin yolunu bir daha bulamaz; böylece onlardan kurtulmuş oluruz!"

"Olmaz, Hanım..." dedi adam. "Ben bunu yapamam; nasıl onları ormanda yapayalnız bırakırım. Çok geçmez, vahşi hayvanlara yem olurlar."

"Aptallık ediyorsun" dedi karısı. "O zaman dördümüz de açlıktan ölürüz; sen tabutları şimdiden hazırla!" Hiç durmadan konuşarak adamın başının etini yedi; sonunda oduncu razı oldu. Bir yandan da, "Ama çocuklara çok üzülüyorum" deyip durdu.

İki çocuk açlıktan uyuyamamıştı; üvey annelerinin söylediğini duymuşlardı. Gretel acı acı ağlayarak Hansel'e, "Bu da mı başımıza gelecekti" dedi. "Sus, Gretel" diye cevap verdi Hansel. "Üzülme, ben ikimize de bakarım." Anne ve babaları uyuyunca genç oğlan kalkıp ceketini giydi, sokak kapısını açarak usulca dışarı çıktı. Ay ışığı, kapı önündeki gümüş para gibi parlayan ufak ve beyaz çakıl taşlarında yansımaktaydı. Hansel eğilerek toplayabildiği kadar topladığı bu taşları cebine doldurdu. Sonra Gretel'in yanına vararak, "Üzülme, kardeşim, rahat rahat uyu sen! Tanrı bizi unutmaz" diyerek kendisi de yatağa yattı.

Gün ağarıp da güneş yükselince üvey anneleri gelip ikisini de uyandırdı. "Hadi kalkın, tembeller! Ormana gidip odun keseceğiz" diyerek her birine birer dilim ekmek verdi. "Bu sizin öğle yemeğiniz; daha önce yiyip bitirmeyin! Yoksa başka yemek yok" dedi. Gretel ekmekleri önlüğünün cebine koydu, çünkü Hansel'in cepleri çakıl taşıyla doluydu. Derken hep birlikte ormana doğru yola çıktılar. Bir süre gittikten sonra Hansel durdu, başını çevirerek evlerine doğru baktı; bunu birkaç kez yineledi.

Babası, "Hansel, ne bakıyorsun öyle? Dikkat et, geç kalıyorsun" dedi. "Şey, baba..." dedi Hansel, "Benim beyaz kedim dama çıkmış da... Galiba bana güle güle diyor" diye cevap verdi. Ama üvey annesi, "Hadi oradan deli! O kedi falan değil. Sabah güneşi bacaya vurmuş; onun gölgesi" dedi. Aslında Hansel kedi falan görmemişti; ancak ikide bir cebindeki parlak çakıl taşlarından bir tane alıp yere atıyordu.

Ormanın ortasına geldiklerinde babaları, "Hadi bakalım çocuklar, odun toplayın da, ateş yakayım. Yoksa üşürsünüz" dedi. Hansel ile Gretel bir yığın çubuk topladılar. Çubuklar ateşe verildi; alevler yükselirken kadın, "Ateşin yanına uzanın, çocuklar, dinlenin biraz! Biz gidip odun keseceğiz, işimiz bitince geri dönüp sizi alırız" dedi.

Hansel ile Gretel ateşin başına geçti; öğlen olunca birer dilim ekmek yediler. Uzaktan balta sesleri işittikleri için babalarının yakında bir yerde olduğunu sandılar. Oysa bu, balta sesi değildi; rüzgârın bir oraya bir buraya salladığı kuru bir ağaca takılmış bir daldı.

Uzun süre oturmuş olmanın verdiği yorgunlukla gözleri kapanan iki çocuk derin bir uykuya daldı. Tekrar uyandıklarında etraf kapkaranlıktı. Gretel ağlamaya başlayarak, "Bu ormandan nasıl çıkacağız" dedi. Ama Hansel, "Bekle biraz da ay çıksın! O zaman yolu buluruz" diyerek onu yatıştırdı. Dolunay tepeye yükseldiğinde Hansel kız kardeşini elinden tutarak çakıl taşları serpiştirdiği yoldan yürüdü; ufak taşlar yeni basılmış para gibi parlıyordu. Bütün gece yürüdüler ve gün ağarırken babalarının evine döndüler. Kapıyı çaldılar, kadın onları görünce, "Ah yaramaz çocuklar,

ormanda uyuyakaldınız herhalde, biz de bir daha gelmeyeceksiniz sandık" dedi. Ama babaları çok sevindi, çünkü onları bıraktıkları için çok üzülmüştü.

Aradan çok geçmedi; yoksulluk her köşede kendini hissettirmeye başladı. Çocuklar üvey anelerinin yatakta babalarına şöyle söylediğini işittiler. "Hepsini yedik içtik; sadece yarım somun ekmeğimiz kaldı; ondan sonra işimiz bitik! Çocuklar bu evden gitmeli. Onları ormanın ta derinliğine bırakalım ki, yollarını bulamasınlar. Yoksa başka çaremiz yok!"

Adamın yüreği burkuldu. "Son kalan ekmeği çocuklarla paylaşırsan bari" dedi. Ama kadın onun söylediğini dinlemedi bile. "A'yı diyen B'yi de söylemeli; bir kere sakalı ele verdin mi, iş işten geçmiş demektir" diye yakındı.

Ama çocuklar henüz uyumamış ve konuşulanları duymuştu. Onlar uyur uyumaz Hansel yatağından kalkarak dışarı çıkıp, geçen sefer olduğu gibi, çakıl taşı toplamak istedi.

Ne var ki, kadın kapıyı kilitlemişti. Hansel dışarı çıkamadı. Yine de kızkardeşini yatıştırarak, "Ağlama, Gretel! Sen uyumana bak; Tanrı bize yardım edecektir" dedi.

Ertesi sabah kadın çocukları yataktan kaldırmak için her birine birer dilim ekmek verdi; ama bu seferki daha da azdı. Ormana giderken Hansel onu cebinde ufaladı ve hiç belli etmeden kırıntıları yola serpiştirdi. Babası, "Hansel, ne diye durup oraya buraya bakıyorsun?" diye çıkışınca oğlan, "Evimizin damındaki güvercine bakıyorum; galiba bana güle güle demek istiyor" deyince kadın, "Hadi oradan deli! O güvercin falan değil; bacaya vuran güneşin gölgesi" diye söylendi. Ama Hansel bir yandan yürürken öte yandan ekmek kırıntısı serpmeye devam etti.

Kadın çocukları ormanın ta derinliklerine sürükledi; o zamana kadar buraya hiç gelmemişlerdi. Büyük bir ateş yaktıktan sonra, "Siz bur da kalın çocuklar; yorgunsanız yatın uyuyun biraz. Biz gidip odun keselim, işimiz bitince gelir sizi alırız" dedi.

Öğlen olunca Gretel ekmeğini Hansel'le paylaştı; çünkü oğlan kendi hakkı olan ekmeği yola serpiştirmişti. Derken yatıp uyudular; akşam oldu, ama zavallı çocukların yanına kimse gelmedi. Ancak gece uyandılar. Hansel kızkardeşini, "Bekle biraz Gretel. Ay çıksın hele; o zaman serptiğim ekmek kırıntılarını görerek yolumuzu buluruz" diyerek avuttu. Ay çıktığında yola koyuldular, ama hiçbir ekmek kırıntısı göremediler; çünkü ormandaki binlerce kuş hepsini galalayıp yemişti. Hansel, "Biz yine yolumuzu buluruz" dedi, ama bulamadılar. Böylece bütün gece yürüdükten sonra ertesi gün akaşama kadar yol aldılarsa da ormandan çıkamadılar. Karınları o kadar acıktı ki! Ağaç diplerinden topladıkları birkaç çilekle yetindiler. O kadar yoruldu ki, yürüyemez oldular ve bir ağacın altına kıvrılarak uykuya daldılar.

Evden ayrılalı üç gün olmuştu. Tekrar yürümeye başladılar, ama gittikçe ormanın derinliklerine saplanıp kaldılar. Yakında yardım gelmezse susuzluktan ölebilirlerdi. Öğlen olduğunda bir ağacın dalına konmuş beyaz ve güzel bir kuş gördüler. O kadar hoş ötüyordu ki, durup onu dinlediler. Kuş bir süre öttükten sonra kanatlarını çırpa çırpa önlerinden uçtu; çocuklar onu takip etti. Kuş ufacık bir evin damına kondu. İki kardeş eve yaklaştığında bunun ekmek hamurundan yapıldığını ve üzerine kurabiye yapıştırıldığını fark etti. Pencereleiyse beyaz kesme şekerden. "Hadi yiyelim! Kendimize bir ziyafet çekelim; ben damdan başlayayım yemeye, sen de pencereyi ye. Çok tatlı olmalı" dedi Hansel ve dama tırmanarak bir parça koparıp tadına baktı. Gretel de pencereye yaklaşarak kemirmeye başladı. Derken evin içinden bir ses yükseldi:

Kim yiyor çıtır çıtır

Benim evimi böyle?

Çocuklar:

Bunu yapan rüzgâr.

Sen ona söyle!

diye cevap vererek hiç aldırış etmeksizin yemeyi sürdürdü. Pasta, damdaki Hansel'in o kadar hoşuna gitti ki, bir parça da aşağıya attı. Bu arada Gretel yuvarlak bir pencereyi tamamen yemişti;

yere çömelerek biraz keyif çıkardı. Birden kapı açıldı ve değneğine tutuna tutuna dışarı bir cadı karı çıktı. Hansel'le Gretel o kadar korktu ki, yere düştüler; kadının dindeydiler artık. Kadın başını iki yana sallayarak: "Ay ay, sevgili çocuklar! Kim sizi buraya getirdi? Gelin içeri, evimde kalın. Korkmayın, başınıza bir şey gelmez" dedi, ikisini de ellerinden tutarak içeri soktu. Sofrada güzel yemek vardı: süt ve şekerli bazlama, elma ve fındık. İki de bembeyaz ve tertemiz yatak hazırlanmıştı. Hansel ile Gretel hemen yattılar; sanki cenneteydiler!

Cadı karı onlara mahsus böyle davranmıştı; aslında niyeti kötüydü. Çocukları sürekli buraya çekmek için yapmıştı bu kurabiyeli evi. Onları ele geçirdiğinde öldürüp kazanda pişiriyor, sonra da yiyiyordu. Cadıların gözü kırmızı olur ve uzağı göremez; ama hayvan gibi iyi koku alırlar ve bir insan yaklaştığında hemen sezerler. Nitekim Hansel ile Gretel yaklaştığında pis pis gülererek, "Onları yakaladım, elimden kaçamazlar" diye söylenmişti.

Ertesi sabah çocuklar uyandığında kocakarı kalkmıştı bile. Güzel güzel uyuyan kırmızı yanaklı çocukları görünce kendi kendine, "Nefis bir yemek olacak" diye mırıldandı. Sonra cılız eliyle Hansel'i yakaladığı gibi ufak bir ahıra soktu, demir parmaklıklı kapıyı da üstüne kapadı. Oğlan ne kadar bağırdıysa da duyan olmadı. Cadı karı daha sonra Gretel'in yanına vardı ve sarsarak uyandırdı. "Hadi kalk bakalım, tembel kız! Git su taşı, sonra da ağabeyin için iyi bir şeyler kaynat. Kendisi dışarıdaki ahırda; iyi yesin de semirsin biraz! Ne zaman şişmanlarsa onu o zaman yiyeceğim" dedi. Gretel acı acı ağlamaya başladı, ama ne fayda! Cadının söylediğini yapmak zorundaydı.

Bu arada zavallı Hansel'e en güzel yemekler sunulurken Gretel'e sadece yengeç kabuğu yemek kısmet oldu.

Her sabah cadı karı usulca ahıra yanaşiyor ve "Hansel, uzat bakayım elini; bakalım kilo almış mısın?" diyordu. Hansel ise ona her sabah bir kemik uzatıyordu. Cadı karı da gözleri iyi görmediği için bunu Hansel'in parmağı sanıyor ve oğlan niye şişmanlamadı diye şaşırıp kalıyordu. Aradan dört hafta geçti; Hansel hâlâ zayıf kalınca cadı karının sabrı tükendi ve "Heey, Gretel" diye seslendi. "Hadi çabuk ol, su taşı! Hansel ister zayıf olsun, ister şişman, yarın onu kesip yiyeceğim!"

Ah, zavallı Gretel! Su taşıırken nasıl da sızlanıyordu bir bilerseniz! İki gözü iki çeşme ağlarken, "Ulu Tanrım, bize yardım et! Keşke bizi ormanda vahşi hayvanlar yeseydi, hiç değilse birlikte ölüldük" diye söylendi. Cadı karı, "Kapa çenen! Bunun bir faydası yok" diye çıkıştı.

Ertesi sabah Gretel kovayla su taşıdıktan sonra ateş yaktı. Cadı karı, "Önce ekme yapalım! Ben fırını yaktım, hamuru da hazırladım bile" diyerek zavallı kızı içinden alevler çıkan fırına doğru iteledi. "Gir içeri, bak bakalım ekme yapılacak kadar ısınmış mı?" diye ekledi. Asıl niyeti, kız içeri girer girmez fırının kapağını hemen kapatmaktı. Onu da kızartıp yiyecekti. Ama Gretel onun ne düşündüğünü anlayıverdi. "Ama içeri nasıl gireyim?" diye sordu. Cadı karı, "Aptal kız! Görmüyor musun, fırının ağzı yeterince açık. Ben bile sığarım" diyerek kafasını fırının içine doğru soktu. O anda Gretel onu tüm gücüyle içeri iterek fırının demir kapağını kapayıp sürgüledi. Cadı karı bar bar bağırırmaya başladıysa da Gretel oradan uzaklaştı. Tanrı tanımaz cadı yana yana öldü.

Gretel hemen Hansel'in yanına vardı, ahırın kapısını açarak: "Hansel, kurtulduk; cadı karı öldü" diye haykırdı. Hansel kapalı kafesten uçan kuş gibi ahırdan dışarı fırladı. İki kardeş sevinçle kucaklaşıp öpüştü. Artık korkmaları için bir neden yoktu. Cadı karının evine girdiler; her köşede içi inci ve kıymetli taşlarla dolu sandıklar vardı. "Bunlar çakıl taşından daha iyi" diyen Hansel onları ceplerine yerleştirdi. "Eve de götürelim biraz" diyen Gretel de önlüğünün cebini doldurdu.

Hansel, "Hadi artık eve dönelim de şu büyülmüş ormandan kurtulalım" dedi. Birkaç saat yol aldıktan sonra bir dere kenarına vardılar. "Karşıya geçemeyiz" dedi Hansel: "Ne bir köprü var, ne de başka bir şey!"

"Burada gemi de yüzmez" diye cevap verdi Gretel. "Ama şurada beyaz bir örede yüzüyor; ona rica edersem belki bizi karşıya geçirir." Ve seslendi:

Ördekçik, ördekçik,
Bak biz çıkageldik:
Gretel ile Hansel.
Karşıya geçirirsen bizi,
Hep hasretle anarız sizi.

Ördek yanaşverdi; Hansel üzerine binerek kardeşini de yanına çağırıldı. "Olmaz" diye cevap verdi Gretel, "ikimiz ona ağır geliriz. Bizi birer birer taşıсын."

Ördek öyle yaptı; iki kardeş sağ salım karşıya geçtikten sonra bir süre daha yürüdü. Yürüdükçe orman yavaş yavaş onlara tanıdık geldi ve sonunda uzaktan baba evini gördüler. Hemen koşmaya başladılar ve eve dalıp babalarının boynuna sarıldılar. Adamcağız onları ormanda bıraktıktan sonra bir gün bile rahat edememişti. Bu arada karısı da ölmüştü.

Gretel önlüğünü açtı; onca inci ve kıymetli taş yere dağıldı. Hansel de cebindekileri boşalttı. O günden sonra tüm sorunları ortadan kalktı.

Burada biter masalım, önümden fare geçti n'apalım! Kim yakalarsa onun olsun, eli kürk başlıkla dolsun!

Bu proje Avrupa Birliği tarafından finanse edilmektedir.
This project is funded by the European Union.

Ortak Kültür Mirası:
Türkiye ve AB arasında Koruma ve Diyalog-II (CCH II) Hibe Programı

Grant Scheme for Common Cultural Heritage:
Preservation and Dialogue between Turkey and the EU-II (CCH II)

Sınır tesi Masallar Projesi
Cross - Border Tales Project

Geleneksel Alman Masalları
Traditional German Tales

Gaziantep Valisi Davut GL'e
Gaziantep Büyükşehir Belediye Başkanı Fatma ŞAHİN'e
Kültür ve Turizm Daire Başkanlığı'na
Gaziantep Valiliği Proje Koordinasyon Birimi'ne

sonsuz teŗekkrlerimizi sunarız.

Bu proje Avrupa Birliği tarafından finanse edilmektedir.
This project is funded by the European Union.

Ortak Kültür Mirası:
Türkiye ve AB arasında Koruma ve Diyalog-II (CCH II) Hibe Programı
Grant Scheme for Common Cultural Heritage:
Preservation and Dialogue between Turkey and the EU-II (CCH II)

Sınır tesi Masallar Projesi
Cross - Border Tales Project

Geleneksel Alman Masalları ***Traditional German Tales***

"Bu yayın Avrupa Birliđinin maddi desteği ile hazırlanmıştır.
İçerik tamamıyla GAGEV sorumluluğu altındadır ve Avrupa
Birliği'nin görüşlerini yansıtılmak zorunda değildir."

